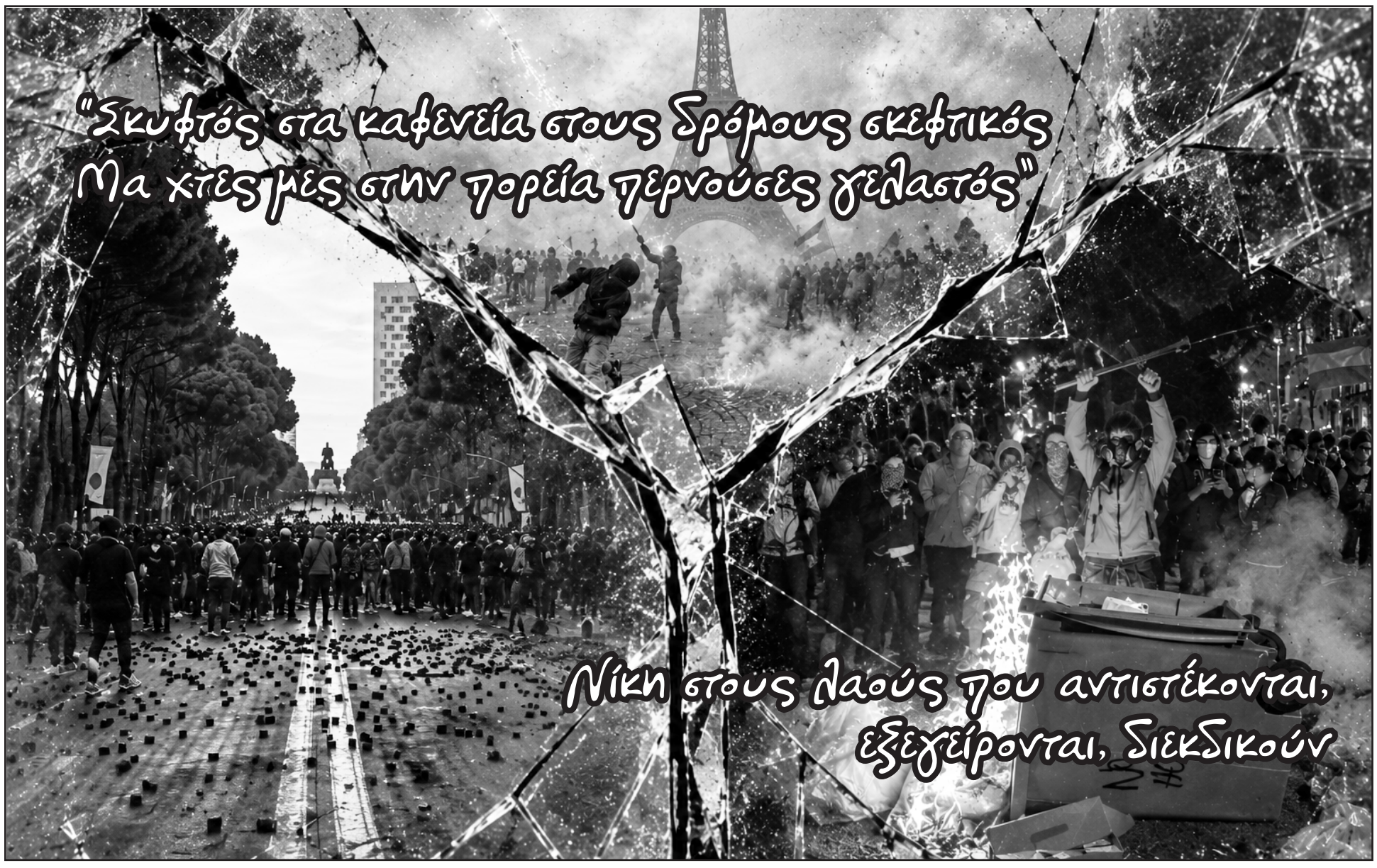
Σεριανά

#25

εφημερίδα για τη διάδοση της αναρχικής σκέψης και δράσης | Πάτρα, Νοέμβρης 2026

...στον αγώνα για την κοινωνική επανάσταση

Το παρόν τεύχος κυκλοφορεί εν μέσω της μεγάλης κοινωνικής εξέγερσης στη Γαλλία. Η εξέγερση δεν ήρθε σαν κεραυνός εν αιθρία αλλά αποτελεί το σημείο έκρηξης ευρύτερων κοινωνικών αντιθέσεων που διαπερνούν τη γαλλική κοινωνία και συσσωρεύονται εδώ και μεγάλο διάστημα. Για αυτό οι μαθητικές κινητοποιήσεις μετουσιώθηκαν πολύ γρήγορα σε απεργιακές κινητοποιήσεις, για αυτό τα αιτήματα για τον προϋπολογισμό της παιδείας μετατράπηκαν άμεσα σε ευρύτερη κοινωνική δυσαρέσκεια που σχετίζεται με τον πυρήνα της αστικής πολιτικής που συνθλίβει τις ζωές των προλετάριων και της νεολαίας. Η πολλαπλότητα των ζητημάτων που έχει αναδείξει αυτή τη στιγμή η εξέγερση αλλά και το σύνθετο μωσαϊκό των εξεγερμένων θέτει στο γαλλικό κράτος κρίσιμα διακυβεύματα και παίρνει χαρακτηριστικά ευρύτερης πολιτικής σύγκρουσης.

σελ.2

★

«Ασπίδα του Αχιλλέα»

Δισεκατομμύρια για εξοπλισμούς και βαθύτερη εμπλοκή στον πόλεμο

σελ.3

Ενημέρωση από τη δίκη των βασανιστών του Βασίλη Μάγγου

σελ.8

Οι εξεγέρσεις δεν είναι ουτοπία: η Γαλλία δείχνει τον δρόμο

σελ.10

editorial

Το παρόν τεύχος κυκλοφορεί εν μέσω της μεγάλης κοινωνικής εξέγερσης στη Γαλλία. Η εξέγερση δεν ήρθε σαν κεραυνός εν αιθρία αλλά αποτελεί το σημείο έκρηξης ευρύτερων κοινωνικών αντιθέσεων που διαπερνούν τη γαλλική κοινωνία και συσσωρεύονται εδώ και μεγάλο διάστημα. Για αυτό οι μαθητικές κινητοποιήσεις μετουσιώθηκαν πολύ γρήγορα σε απεργιακές κινητοποιήσεις, για αυτό τα αιτήματα για τον προϋπολογισμό της παιδείας μετατράπηκαν άμεσα σε ευρύτερη κοινωνική δυσαρέσκεια που σχετίζεται με τον πυρήνα της αστικής πολιτικής που συνθλίβει τις ζωές των προλετάριων και της νεολαίας. Η πολλαπλότητα των ζητημάτων που έχει αναδείξει αυτή τη στιγμή η εξέγερση αλλά και το σύνθετο μωσαϊκό των εξεγερμένων θέτει στο γαλλικό κράτος κρίσιμα διακυβεύματα και παίρνει χαρακτηριστικά ευρύτερης πολιτικής σύγκρουσης.

Οι εικόνες των φλεγόμενων γαλλικών μητροπόλεων, οι μαζικές κοινωνικές κινητοποιήσεις για το στεγαστικό στην Ισπανία, η εξέγερση με αφορμή την εκποίηση του φυσικού πλούτου στην Αλβανία θρυμματίζουν τη βιτρίνα της καπιταλιστικής «κανονικότητας», καταρρίπτουν για ακόμα μια φορά τα αφηγήματα του «τέλους της ιστορίας», του «τίποτα δεν αλλάζει» και αναδεικνύουν ότι ο αγώνας, η αντίσταση και η εξέγερση είναι το μόνο πραγματικό αντίπαλο δέος στο σύστημα της φτώχειας, της εξαθλίωσης και του πολέμου.

Η πολεμική προετοιμασία και οι πολεμικοί προϋπολογισμοί, τα ματωμένα πλεονάσματα, η διάλυση της δημόσιας υγείας, η υποβάθμιση της δημόσιας εκπαίδευσης, το εργασιακό σφαγείο και η επίθεση στα εργατικά κεκτημένα, η όξυνση των κοινωνικών ανισοτήτων και της φτώχειας, η στεγαστική κρίση, η εντεινόμενη ακρίβεια, η κατασταλτική και νομοθετική θωράκιση του κράτους, η κατασκευή του «εσωτερικού εχθρού», η περιστολή των κοινωνικών ελευθεριών και η άνοδος του φασισμού αποτελούν δομικά στοιχεία της ευρωπαϊκής πολιτικής και των κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Την ίδια στιγμή που η ακροδεξιά ισχυροποιείται σε όλη την Ευρώπη, στην Ελευσίνα παρακρατικοί μαχαιρώνουν αντιφασίστα κάτω από το σπίτι του. Το αντιφασιστικό κίνημα δίνει άμεση απάντηση στη φασιστική επίθεση με μαζική παρουσία στους δρόμους, διαδίδοντας το μήνυμα ότι οι φασίστες, τα τσιράκια των αφεντικών, και το ρατσιστικό τους δηλητήριο δεν έχουν καμία θέση στις γειτονιές μας. Άλλωστε, η «αντισυστημικότητα» των φασιστών φάνηκε και στη Γαλλία. Την ίδια στιγμή που οι εξεγερμένοι βρισκόντουσαν αντιμέτωποι με την απαγόρευση κυκλοφορίας και την άγρια καταστολή, αυτοί πορεύτηκαν μερικές δεκάδες με τη συνοδεία της αστυνομίας.

Στις 9 Οκτωβρίου στο εργασιακό κάτεργο της Motor Oil, αυτό που παρουσιάζεται από την κυβέρνηση και τα παπαγαλάκια της ως η «ατμομηχανή της ελληνικής οικονομίας», βρίσκουν φριχτό θάνατο δύο εργαζόμενοι. Λίγες μέρες μετά, ακόμα δυο εργαζόμενοι τραυματίζονται βαριά ύστερα από έκρηξη κατά τη διάρκεια εργασιών συντήρησης. Η «ανάπτυξη» που ευαγγελίζονται και η «κανονικότητα» της καπιταλιστικής κερδοφορίας είναι βαμμένη με το αίμα των εργαζόμενων. Η εργατική τάξη έχει πληρώσει βαρύ φόρο αίματος για να γιγαντωθούν τα κέρδη των αφεντικών. Τα υπερκέρδη που παρουσιάζονται ως κατορθώματα, είναι χτισμένα πάνω στον ιδρώτα και το αίμα των εργαζομένων αλλά και του παλαιστινιακού λαού. Δεν ξεχνάμε άλλωστε τις πολεμικές μπίζνες της Motor Oil, η οποία είναι βασική προμηθεύτρια καυσίμων της Υπηρεσίας Εφοδιασμού Άμυνας του Πενταγώνου αλλά και του Ισραηλινού στρατού που σφαγιάζει τον Παλαιστινιακό λαό.

Οι φλεγόμενοι δρόμοι σε όλη την Ευρώπη και η αντίσταση των λαών απέναντι στην ιμπεριαλιστική βαρβαρότητα αναδεικνύουν ότι «τίποτα δεν πάει χαμένο στη χαμένη μας ζωή». Ότι ο κοινωνικός παράγοντας βρίσκεται ακόμα στο προσκήνιο και ότι υπάρχουν στην κοινωνία όλα εκείνα τα εύφλεκτα υλικά που ανά πάσα στιγμή μπορούν να εκραγούν.

Να συναντηθούμε στους δρόμους του αγώνα που αναπνέει το δίκιο.

Στέλιος Βασιλειάδης: Στα μπουντρούμια της ΕΣΑ: «Είμαι αναρχικός!»

Απόσπασμα από το βιβλίο του αναρχικού Κυριάκου Βασιλειάδη «Από το Κρακ στο Ρήγμα: οι αναρχικοί στα χρόνια της «μεταπολίτευσης» (1974-1981)». Εκδόσεις Ρήγμα, Νίκαια (Κοκκινιά), 2026.

Η συγκέντρωση στα Προπύλαια στις 21 Απρίλη 1972 ήταν το πρώτο βήμα. Ακολουθεί η απόπειρα για συγκέντρωση και διαδήλωση στην πλ. Κοτζιά την Πρωτομαγιά. Κανένας όμως δεν μπορούσε να φτάσει ως εκεί. Γίνονταν συνεχώς συλλήψεις περιμετρικά της πλατείας Ομονοίας. Συλλαμβάνονται είκοσι φοιτητές, ανάμεσά τους και ο Σ. Βασιλειάδης που τον οδηγούν πρώτα στα μπουντρούμια της Ασφάλειας (Μπουμπουλίνας) και κατόπιν στα κολαστήρια του ΕΑΤ/ΕΣΑ που λειτουργούσαν σαν «συγκοινωνούντες» χώροι βασανιστηρίων, Υποβάλλεται για καιρό σε απερίγραπτα ψυχοσωματικά βασανιστήρια (φάλαγγα στα πόδια, δέσιμο στον πάγκο και χοροπηδητό στους πνεύμονές του μέχρι ασφυξίας, τον τραβάνε απ' τα μαλλιά ξεριζώνοντας ολόκληρες τούφες και του κτυπάνε το κεφάλι μανιασμένα στους τοίχους. Του δένουν τα χέρια πίσω με χειροπέδες και τον κρεμάνε από ένα σιδερένιο γάντζο, από το κρέμασμα του «βγαίνει» το αριστερό χέρι (εξάρθρωση ώμου) και του το «βάζουν», ενώ τραβάνε δεμένα με σύρμα τα γεννητικά του όργανα! Όταν λιποθυμάει του ρίχνουν άφθονο νερό για να συνέλθει και να συνεχίσουν... Οι κτηνάνθρωποι της απερίγραπτης εκείνης συμμορίας προσπαθούν με βρισιές και απειλές να φωνάξει «ζήτω ο Παπαδόπουλος και η 21 Απρίλη» και να του αποσπάσουν πληροφορίες γι' άλλα πρόσωπα. Τον χαρακτηρίζουν οργανωτή και υποκινητή των τελευταίων φοιτητικών κινητοποιήσεων ενώ παράλληλα τον κατηγορούν για σύσταση παράνομης ομάδας. Τα βασανιστήρια που υφίσταται καταγγέλλονται από τις ελληνικές εκπομπές των ξένων ραδιοφωνικών σταθμών: «BBC», «Deutsche Welle» και «Ράδιο Μόσχα».

Αναφορά στα βασανιστήρια και την αξιοπρεπή στάση του υπάρχει και στη μαρτυρία (Το Βήμα 27/4/75) του καθηγητή του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Δημήτρη Μαρωνίτη που τον Ιούνιο του '72 ήταν κρατούμενος στα κελιά του ΕΣΑ, για τον νεαρό κρατούμενο του διπλανού κελιού του:

... ήθελα να φέρω στη δημοσιότητα ένα νωπό γεγονός που κατοικεί στα αυλάκια του μυαλού μου και τρέφει σε ώρες δύσκολες την πικρή μου αισιοδοξία. Δεν έμαθα ποτέ ποιο παλικάρι σφάδαζε στο διάδρομο. Μούγκριζε υπόκωφα, αλλά δεν έβγαλε ούτε μία φορά δυνατή κραυγή. Κάποτε άκουσα να τον σέρνουν στο κελί του, ενώ ο δεσμοφύλακας τον περιέλουζε με βρισιές που δεν φημίζονταν για την πρωτοτυπία τους: «ρε π... βρωμοκομμουνιστή, εδώ θα σαπίσεις». Κι ενώ η πόρτα έκλεινε, ακούστηκε μια ήρεμη, καθαρή, απόλυτα ζυγισμένη φωνή: «δεν είμαι κομμουνιστής, είμαι αναρχικός». Θα ήθελα κάποτε να διηγηθώ το περιστατικό πολύ απλά, κι ύστερα να ζητήσω να μπει στα αναγνώσματα του σχολείου, γιατί αυτή η γενναία απροσδόκητη απόκριση εμένα με παρηγόρησε βαθειά και μου έδειξε μια και καλή πώς προχωρεί η αξιοπρέπεια του ανθρώπου ως τον θάνατο.

[...]

Επειδή οι ασφαλίτες και οι ΕΣΑτζήδες φοβούνται μήπως ο Σ. Βασιλειάδης πεθάνει από τα βασανιστήρια ή κατά τη διάρκεια της κράτησής του στον Κορυδαλλό, τον αφήνουν αργότερα ελεύθερο υπό περιορισμό σε πολύ άσχημη σωματική και ψυχολογική κατάσταση (από το πολύ ξύλο είχε «χάσει» τα λογικά του!). Ήταν τέτοια η αγριότητα των βασανιστηρίων που του είχαν γίνει, ώστε να αναγκάσουν ένα γιατρό (οικογενειακό συντηρητικών απόψεων) που τον εξέτασε μετά την απελευθέρωσή του σοκαρισμένος και οργισμένος να πει χαρακτηριστικά: «Αν ήμουν πατέρας του, θα σκότωνα με τα χέρια μου τους βασανιστές του!».

«Ασπίδα του Αχιλλέα»

Γράφει ο Ορέστης Μ.

Στις 31 Αυγούστου υπογράφηκε στο Τελ Αβίβ, διακρατική συμφωνία μεταξύ του ελληνικού κράτους και του κράτους του Ισραήλ για την ανάπτυξη της «Ασπίδας του Αχιλλέα». Πρόκειται για την ανάπτυξη ενός αντιβαλλιστικού και αντιdrone θόλου, με συστήματα David's Sling και SPYDER της Rafael και BARAK MX της Israel Aerospace Industries (IAI), που αποτελεί κεντρικό τμήμα της «Ατζέντας 2030» για την αναβάθμιση των ελληνικών ενόπλων δυνάμεων. Το κόστος αυτής της συμφωνίας με το κράτος-δολοφόνο του Ισραήλ θα ξεπεράσει τα 3 δις. ευρώ.

Η «Ασπίδα του Αχιλλέα» δεν αποτελεί το ξεκίνημα της στρατιωτικής, οικονομικής και στρατηγικής συνεργασίας μεταξύ του ελληνικού και του ισραηλινού κράτους, αλλά το επιστέγασμα αυτής. Αυτή η συνεργασία χτίζεται, με τη σφραγίδα των ΗΠΑ, εδώ και πολλά χρόνια και αποτελεί στρατηγικό σημείο μέγιστης σημασίας για τα σχέδια του ευρωατλαντικού ιμπεριαλισμού στη Μεσόγειο και τη Μέση Ανατολή. Από τη στρατιωτική συνεργασία και το σχήμα 3+1 (Ελλάδα-Κύπρος-Ισραήλ+ΗΠΑ), στη δημιουργία του Διεθνούς Κέντρου Εκπαίδευσης Πιλότων στην Καλαμάτα, σε συνεργασία με την ισραηλινή εταιρεία «Elbit», στην πραγματοποίηση κοινών στρατιωτικών ασκήσεων και συνεκπαιδεύσεων έως την «Ασπίδα του Αχιλλέα» βλέπουμε ότι η σχέση αυτή μόνο τυχαία και αφηρημένη δεν είναι.

Βέβαια η σχέση του ελληνικού κράτους με το κράτος-δολοφόνο του Ισραήλ δεν περιορίζεται μόνο στα στρατιωτικά όρια αλλά έχει διευρυνθεί σημαντικά, συγκροτώντας ένα σύνθετο πλέγμα στρατιωτικών, οικονομικών, επιχειρηματικών, ερευνητικών και τεχνολογικών συνεργασιών, μέσα από το οποίο ενισχύονται οι διασυνδέσεις μεταξύ ελληνικών και ισραηλινών επιχειρηματικών συμφερόντων. Ελληνικές επιχειρήσεις, πανεπιστήμια, ερευνητικοί φορείς και κρατικές υπηρεσίες συμμετέχουν σε κοινά προγράμματα με ισραηλινές εταιρείες και οργανισμούς, ενώ ισραηλινά κεφάλαια διευρύνουν την παρουσία τους ή εξετάζουν νέες επενδύσεις σε ελληνικούς κλάδους και υποδομές, όπως ο τουρισμός, η ενέργεια, τα ακίνητα. Ιδιαίτερη σημασία αποκτά ο ενεργειακός τομέας, καθώς η ελληνοϊσραηλινή συνεργασία εντάσσεται στις ευρύτερες επιδιώξεις για τη διαμόρφωση νέων ενεργειακών διαδρομών στην Ανατολική Μεσόγειο.

Απέναντι στο αφήγημα της κυβέρνησης της ΝΔ για «αμυντικούς» εξοπλισμούς, είναι φανερό ότι το ελληνικό κράτος όχι μόνο είναι δεμένο στο άρμα του ΝΑΤΟ και υλοποιεί τους σχεδιασμούς του δυτικού ιμπεριαλιστικού μπλοκ, αλλά επιδίδεται σε μια κούρσα πολεμικών εξοπλισμών προκειμένου να αναβαθμίσει τη θέση του μέσα σε αυτό. Άλλωστε, αυτό έχει ως στόχο η «Ατζέντα 2030» και η αναβάθμιση των ελληνικών ενόπλων δυνάμεων, να προετοιμάζονται για τους πολεμικούς σχεδιασμούς των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ.

Και αν η «Ασπίδα του Αχιλλέα» παρουσιάζεται ως μία αναγκαία συμφωνία για την «ασφάλεια της χώρας», έχει ιδιαίτερη σημασία να δούμε τι ακριβώς κρύβεται πίσω από τα δισεκατομμύρια που θα δαπανηθούν. Δεν πρόκειται απλώς για την αγορά ενός «αμυντικού» συστήματος, αλλά για ένα τεράστιο πρόγραμμα που ανοίγει έναν νέο κύκλο εξοπλισμών, δημιουργώντας ταυτόχρονα ένα πεδίο κερδοφορίας για τις ισραηλινές και τις ελληνικές επιχειρήσεις και την πολεμική βιομηχανία. Η συμφωνία προβλέπει τη συμμετοχή ελληνικών επιχειρήσεων στην υλοποίηση του προγράμματος, ενώ ήδη έχει γίνει λόγος για εκατοντάδες εκατομμύρια ευρώ που θα κατευθυνθούν στην εγχώρια αμυντική βιομηχανία. Για το κεφάλαιο, λοιπόν, οι εξοπλισμοί δεν αποτελούν απλώς «εθνική ανάγκη». Αποτελούν αγορά, επένδυση και πεδίο νέας κερδοφορίας.

Η κυβέρνηση ΝΔ, λοιπόν, μπορεί να παρουσιάζει την «Ασπίδα του Αχιλλέα» ως ένα καθαρά αμυντικό πρόγραμμα, όμως η ίδια η ένταξή της στη συνολικότερη στρατηγική της «Ατζέντας 2030» δείχνει κάτι πολύ ευρύτερο: την προσπάθεια αναβάθμισης των στρατιωτικών δυνατοτήτων του ελληνικού κράτους και της θέσης του μέσα στους ανταγωνισμούς του ΝΑΤΟ, των ΗΠΑ και της ΕΕ. Άλλωστε, το ελληνικό κράτος δεν περιορίζεται στην αγορά εξοπλισμών. Συμμετέχει σε στρατιωτικές αποστολές και επιχειρήσεις εκτός συνόρων, διαθέτει βάσεις και υποδομές για τους σχεδιασμούς των ΗΠΑ και του ΝΑΤΟ και αναλαμβάνει ρόλους σε μια σειρά από μέτωπα της ευρύτερης περιοχής. Η «Ασπίδα» αποτελεί επομένως τμήμα ενός συνολικότερου πολεμικού σχεδιασμού και όχι μια μεμονωμένη επιλογή.

> Μέσα σε αυτό το πλαίσιο αποκτά ιδιαίτερη σημασία η επιλογή του Ισραήλ ως βασικού στρατηγικού εταίρου. Η ισραηλινή πολεμική βιομηχανία παρουσιάζεται ως πρότυπο τεχνολογικής και στρατιωτικής αποτελεσματικότητας και η πολεμική εμπειρία του ισραηλινού στρατού αξιοποιείται ως τεχνογνωσία που μπορεί να μεταφερθεί στις ελληνικές ένοπλες δυνάμεις. Η ίδια η ισραηλινή πλευρά έχει συνδέσει την ανάπτυξη των συστημάτων της με την «επιχειρησιακή εμπειρία» που αποκτήθηκε από τη χρήση τους στον πόλεμο.

Την ώρα που το κράτος-τρομοκράτης του Ισραήλ συνεχίζει τη γενοκτονία στην Παλαιστίνη και τη στρατιωτική του δράση στην ευρύτερη περιοχή, πιστό στον ρόλο του ως «μαντρόσκυλο» των ΗΠΑ στη Μέση Ανατολή, το ελληνικό κράτος λαμβάνει ξεκάθαρη θέση μάχης δίπλα του και αναβαθμίζει τη συνεργασία τους με δισεκατομμύρια ευρώ. Με αυτό τον τρόπο, βαθαίνει μια στρατηγική σχέση που περιλαμβάνει στρατιωτική εκπαίδευση, κοινές ασκήσεις, τεχνολογία, εξοπλισμούς και ενεργειακά συμφέροντα.

Η «Ασπίδα του Αχιλλέα» συμπυκνώνει, λοιπόν, μια συγκεκριμένη τυχοδιωκτική πολιτική που διαπερνά όλες τις κυβερνήσεις: περισσότερους εξοπλισμούς, βαθύτερη στρατιωτική συνεργασία με το Ισραήλ, μεγαλύτερη εμπλοκή στους σχεδιασμούς ΗΠΑ–ΝΑΤΟ–ΕΕ και προσπάθεια γεωπολιτικής αναβάθμισης του ελληνικού κράτους μέσα από τους ανταγωνισμούς της Ανατολικής Μεσογείου. Απέναντι σε αυτή την πολιτική, το ζήτημα δεν είναι ποιος θα εξοπλιστεί περισσότερο, αλλά αν οι λαοί θα συνεχίσουν να πληρώνουν τις συνέπειες των ανταγωνισμών των κρατών και των επιχειρηματικών συμφερόντων.

Γιατί τα δισεκατομμύρια που διοχετεύονται σήμερα στους εξοπλισμούς αποτελούν πολιτική επιλογή και όχι μονόδρομο. Την ίδια ώρα που το κόστος ζωής είναι δυσβάσταχτο και η ακρίβεια αυξάνεται, βασικά αγαθά όπως η Υγεία και η Παιδεία εμπορευματοποιούνται και η στέγαση γίνεται αντικείμενο πολυτέλειας, δισεκατομμύρια ευρώ ξοδεύονται για πυραύλους και πολεμικά συστήματα για να κερδίζει το κεφάλαιο και οι πολεμικές βιομηχανίες.

Η απάντηση σε αυτή την αντικοινωνική και αντιδραστική πολιτική δεν μπορεί να είναι άλλη από τη ρήξη με τα συμφέροντα του ελληνικού κράτους, της Ε.Ε., του ΝΑΤΟ και των ΗΠΑ, την απεμπλοκή από τους πολεμικούς σχεδιασμούς του δυτικού ιμπεριαλιστικού μπλοκ, το κλείσιμο των βάσεων του θανάτου και τη διακοπή κάθε συνεργασίας με το κράτος-δολοφόνο του Ισραήλ.

Οι λαοί δεν έχουν ανάγκη από «ασπίδες», εξοπλισμούς και ιμπεριαλιστικές λυκοφιλίες. Με διεθνιστική αλληλεγγύη και πάλη ανοίγουν τον δρόμο απέναντι στον πόλεμο και τον ιμπεριαλισμό.

Καλοκαίρι 2026 στις ελληνικές φυλακές

Γράφει η Niimishkode

Στις αρχές του Ιουνίου, όταν μπήκε για τα καλά το καλοκαιράκι στις ελληνικές φυλακές, μετρούσαμε 9 νεκρούς κρατούμενους μόνο στις φυλακές Αγίου Στεφάνου, μόνο από τον Απρίλη. Στο τέλος του μήνα είχαν φτάσει τους 10. Διαβάσαμε διάφορες ετυμηγορίες ανά περίπτωση, φυσικά αίτια, χρήση μεθαδόνης σε συνδυασμό με άλλα φάρμακα, χρήση σκληρών ναρκωτικών όπως είναι το μπονσάι, αλλά και καθυστέρηση μεταφοράς κάποιων κρατουμένων -που ίσως είχαν μια ελπίδα- στο νοσοκομείο.

Η έκθεση «σοκ» της Επιτροπής του Συμβουλίου της Ευρώπης για την Πρόληψη των Βασανιστηρίων (CPT) που δημοσιεύτηκε τον περασμένο Μάρτιο, στην οποία το ελληνικός κράτος καλείται να αντιμετωπίσει άμεσα τον υπερπληθυσμό στις φυλακές και τις άθλιες συνθήκες διαβίωσης, μπορεί τότε να θάφτηκε επιμελώς, αλλά τώρα ξαφνικά τα άρθρα στα καθεστωτικά ΜΜΕ ότι στις φυλακές γίνεται το σώσε, δίναν και παίρναν. Σαφώς αυτό δεν ανήκει στη σφαίρα της τυχαιότητας. Για την ανάδειξη της κατασταλτικής ατζέντας λοιπών ενδιαφερόμενων στην προεκλογική κούρσα εργαλειοποιήθηκαν οι κρατικές δολοφονίες 10 έγκλειστων ανθρώπων, στον δημόσιο διάλογο επικράτησε ηθικός πανικός και για άλλη μια φορά χωρίς να χάσουν χρόνο κατέφτασαν οι εργολάβοι της ηθικής να ξεκαθαρίσουν πως μια τέτοια εικόνα «σε καμία περίπτωση δεν συνάδει με κράτος του αναπτυγμένου δυτικού κόσμου». Διαγνώσεις και λύσεις έδωσαν στα κανάλια οι έγκριτοι κοινωνικοί και πολιτικοί ειδήμονες, επιτάσσοντας να κηρυχθεί η φυλακή του Αγίου Στεφάνου σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης και να ληφθούν έκτακτα μέτρα. Ορισμένες από τις λαμπρές και πρωτοπόρες ιδέες που κατατέθηκαν, ήταν ο αυστηρός έλεγχος των εισερχομένων ειδών και των προμηθειών της φυλακής – ήδη συμβαίνει σε όλες τις φυλακές με διαφοροποιήσεις ανάλογα την πτέρυγα που ανήκει ο κρατούμενος ή το κύρος του – και οι εκδικητικές μεταγωγές – ήδη συμβαίνουν όποτε εξυπηρετεί τη διοίκηση της φυλακής ή αν δίνεται εντολή εκ των άνωθεν. Στις πρωτοπορίες που κατατέθηκαν από λοιπούς αριστερούς του σαλονιού για τη «διασφάλιση του δικαιώματος στη ζωή των κρατουμένων», ήταν μεταξύ άλλων να ανασταλεί η παράδοση αντικειμένων στους κρατουμένους και να γίνεται καθημερινή έρευνα στις φυλακές με τη συνδρομή της αστυνομίας. Κάποιοι τουλάχιστον για να τηρήσουν τα προσχήματα αναφέρθηκαν στην ανεπαρκή ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, στην αναγκαιότητα ύπαρξης γιατρών όλο το 24ωρο, αλλά και φαρμάκων ειδικών για το overdose. Άλλοι θεώρησαν αναγκαίο τον συσχετισμό αυτών των κρατικών δολοφονιών, με οικονομικές αναλύσεις που αναδεικνύουν πόσα χρήματα έχει πληρώσει ο Έλληνας φορολογούμενος στην αποζημίωση κρατουμένων για τις τραγικές συνθήκες κράτησης.

Όλες οι προτάσεις των υφιστάμενων και επίδοξων εντολοδόχων ξερνούσαν κι άλλη καταστολή, κι άλλη αποξένωση, κι άλλη απαξίωση των συνθηκών διαβίωσης, των δικαιωμάτων και της ίδιας της ζωής των κρατουμένων. Είναι οι ίδιοι που πριν 3 χρόνια καταδίκαζαν τον νέο Σωφρονιστικό και Ποινικό Κώδικα ως έκτρωμα, αυτοί που αποζητούν την πιο αυστηρή επιβολή του δόγματος «νόμος και τάξη». Κατά βάση είπαν «Γαμήστε, δείρτε και πετάξτε κανά γιατρό γιατί δεν τους προλαβαίνουμε». Η απάντηση του υπουργού Προ.Πο. Χρυσοχοΐδη, προφανώς στο ίδιο μήκος κύματος, ήταν μια μεγάλης εμβέλειας επιχείρηση στις φυλακές – από την οποία κατασχέθηκαν κινητά και παρουσιάστηκαν σαφώς ως κρίσιμα ευρήματα –, κάποιες μεταγωγές για να ταράξει τα νερά, το ξήλωμα του αρχιφύλακα, το κλείσιμο των κρατουμένων πιο νωρίς στα κελιά το βράδυ και εννοείται αυστηροποίηση του ήδη αυστηρού καθεστώτος στα επισκεπτήρια, έτσι για να μην κουράζεται πολύ η υπηρεσία.

Στις αρχές του Ιουνίου όμως, εκτός όλων των παραπάνω, άλλη μια κρατική δολοφονία έλαβε χώρα, η αυτοκτονία μιας κρατούμενης στο Κατάστημα Κράτησης Κορυδαλλού ΙΙ. Οι συγκρατούμενές της ανέδειξαν το γεγονός, κατήγγειλαν την αθλιότητα των συνθηκών κράτησης και πως αυτές είναι εφικτό να οδηγήσουν μια κρατούμενη σε τέτοια αδιέξοδα. Ζήτησαν την παροχή ψυχολόγου, μόνιμο καταρτισμένο ιατρικό προσωπικό και βελτίωση των συνθηκών υγιεινής. Είναι γνωστό και θλιβερό γεγονός, ότι οι απόπειρες και οι αυτοχειρίες, είναι μέρος της βίαιης καθημερινότητας του έγκλειστου πληθυσμού. Δεν θα μάθουμε για αυτές στις ειδήσεις και πολλές/ους δεν θα τους ψάξει κάνεις, θα παραμείνουν καταγεγραμμένα στατιστικά που κάποιος κάπου κάποτε θα εργαλειοποιήσει.

Στους θερινούς μήνες που ακολούθησαν, όπως κάθε καλοκαίρι, καταγγελίες σχετικά με την επάρκεια νερού στις φυλακές αναδύονταν ανά την επικράτεια, καθώς οι κλιματικές συνθήκες πάντοτε δυσκόλευαν περισσότερο τη λειτουργία αυτών των ήδη δυσλειτουργικών κάτεργων. Οι γυναικείες φυλακές Ελαιώνα Θήβας έμειναν τον Ιούλιο τουλάχιστον δύο εικοσιτετράωρα χωρίς πρόσβαση σε νερό, ενώ οι φυλακές Τρικάλων εν μέσω καύσωνα είχαν πρόσβαση σε νερό ελάχιστες ώρες την μέρα, «τις υπόλοιπες ώρες το νερό είτε ρέει με το σταγονόμετρο, είτε δε ρέει καθόλου». Θα πρέπει ενδεχομένως σε αυτό το σημείο να επισημάνουμε για όποιον αδαή δεν είναι προφανές, ότι η έλλειψη πρόσβασης σε νερό επηρεάζει δραματικά το βιοτικό επίπεδο ενός ανθρώπου, πόσω μάλλον ενός κρατούμενου εν μέσω καύσωνα, σε επίπεδο σίτισης, υγιεινής και τελικά επιβίωσης.

Καταγγελίες αναδύθηκαν επίσης σχετικά με την ανεπαρκή ποσότητα και την άθλια ποιότητα του φαγητού που παρέχεται από την υπηρεσία στις εν λόγω φυλακές. Αυτή είναι η ζοφερή πραγματικότητα σε ό,τι αφορά τη σίτιση στις φυλακές όλης της επικράτειας, με μικρές αποκλίσεις ανά περίπτωση. Ο έγκλειστος πληθυσμός είναι αναγκασμένος είτε να τρέφεται ανεπαρκώς, είτε να βρίσκει χρήματα για να παραγγέλνει προμήθειες – τις οποίες πληρώνει αδρά – για να μαγειρεύει μόνος του, και αυτό αν η διοίκηση επιτρέπει εξοπλισμό κουζίνας στην εκάστοτε φυλακή. Στις φυλακές Αγίου Στεφάνου Πάτρας, εν μέσω καύσωνα οι κρατούμενοι συντηρούν τα λιγοστά τρόφιμα που μπορούν να έχουν σε μικρά ψυγειάκια από φελιζόλ.

Στα τέλη του Ιούλη άλλη μια κρατική δολοφονία έρχεται να προστεθεί στη μακρά λίστα. Μια κρατούμενη στις φυλακές Ελαιώνα Θήβας πεθαίνει, αφού της χορηγείται λάθος φάρμακο. Αμέσως, ξέσπασε εξέγερση σε τρεις από τις πέντε πτέρυγες της φυλακής. Οι κρατούμενες προκάλεσαν φθορές και έβαλαν φωτιά σε στρώματα και σεντόνια, διεκδικώντας για άλλη μια φορά τα αυτονόητα. Με οξυμένα αντανακλαστικά οι κρατούμενες του Καταστήματος Κράτησης Κορυδαλλού ΙΙ, σε ένδειξη αλληλεγγύης με τον αγώνα των γυναικών στις φυλακές Ελαιώνα, αρνήθηκαν το μεσημεριανό κλείσιμο στα κελιά τους.

Και ενώ για τα παραπάνω δεν διαβάσαμε τίποτα στα συστημικά μέσα, για την εξέγερση που έλαβε χώρα την επόμενη μέρα στις αντρικές φυλακές Κορυδαλλού στην πτέρυγα Ε', είδαμε το ένα άρθρο μετά το άλλο να ξεπετάγεται για την έκδοση του «Τούρκου διαβόητου κακοποιού» και για τους Κούρδους – το Κούρδοι με μπόλντ - και ομοεθνείς συγκρατούμενούς του που εξεγέρθηκαν για να μπλοκάρουν την έκδοσή του στην Τουρκία. Βίντεο και φωτογραφίες από την εξέγερση είδαν το φως της δημοσιότητας, προκαλώντας κολούμπρα στο εθνικό φρόνημα κάθε γνήσιου Έλληνα. Τις διαδέχτηκαν φωτογραφίες από τα πάνοπλα σώματα ασφαλείας που για άλλη μια φορά πιστά στο καθήκον, πήξανε στα χημικά και στο ξύλο κάποιους εξεγερμένους του τόπου και εμείς καταφέραμε να κοιμηθούμε ήσυχοι. Κάπου στα ψιλά όμως διαβάσαμε, ότι οι δικηγόροι του τελευταία στιγμή μπλόκαραν την έκδοσή του με προσφυγή στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (ΕΔΔΑ), το οποίο ζήτησε από τις ελληνικές αρχές σε περίπτωση έκδοσης να εξασφαλίσουν μεταξύ άλλων ότι δεν θα υποβληθεί σε βασανιστήρια λόγω της καταγωγής και των πολιτικών του φρονημάτων. Τώρα τι μπορούν να εγγυηθούν οι ελληνικές αρχές για έναν Τούρκο κρατούμενο, είναι απορίας άξιο.

Τέλη Αυγούστου, έρχεται να προστεθεί σε μια ήδη μακρά λίστα, νέα καταδίκη της ελληνικής κυβέρνησης από το ΕΔΔΑ για τον υπερπληθυσμό στις φυλακές. Τα 3 τ.μ. προσωπικού χώρου ανά κρατούμενο έχουν οριστεί ως τα ελάχιστα αποδεκτά, με τις συνθήκες κράτησης στις φυλακές Αγίου Στεφάνου Πατρών και στις Φυλακές Ανηλίκων Αυλώνα να παραβιάζουν το άρθρο 3 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, το οποίο αναγνωρίζει το απόλυτο δικαίωμα να μην υποβάλλεται κάποιος σε βασανιστήρια, ούτε σε ποινή ή μεταχείριση απάνθρωπη ή εξευτελιστική. Είναι προφανές πως τα νέα για τους 10 θανάτους σε 70 μέρες, δεν φτάσαν στο Στρασβούργο και η μόνη απάνθρωπη συνθήκη που εντόπισαν στις φυλακές είναι ο υπερπληθυσμός.

Πράγματι, είναι η πρώτη φορά στην ιστορία του σωφρονιστικού συστήματος όπου ο αριθμός των κρατουμένων ξεπέρασε τους 14.000. Στα μέσα του Σεπτέμβρη στις ελληνικές φυλακές ο πληθυσμός άγγιξε τους 14.086, ενώ η πραγματική χωρητικότητα υπολογίζεται σε 10.763 θέσεις. Ενδεικτικά, ο αριθμός των κρατουμένων στις φυλακές ανηλίκων έχει υπερτριπλασιαστεί

από τον Γενάρη του 2024, ενώ ο έγκλειστος πληθυσμός που εκτίει ποινές φυλάκισης λόγω πλημμελημάτων έχει εκτοξευθεί από 604 τον Γενάρη του 2016, σε 3.766 τον Γενάρη του 2026. Πρόκειται για αύξηση 523,51% μέσα σε 10 χρόνια.

Τον Σεπτέμβρη, ο Λέανδρος Ρακιντζής, ένας συνταξιοδοτημένος αεροπαγίτης, αφορμώμενος από το ζήτημα του υπερπληθυσμού, επέλεξε να μοιραστεί τις ανησυχίες του σε άρθρο του στην ιστοσελίδα του ΣΚΑΙ. Μεταξύ άλλων, έγραψε: «Ένας μεγάλος αριθμός κρατούμενων είναι αλλοδαποί, που έχουν καταδικαστεί για παράνομη είσοδο στη χώρα, οι οποίοι για την ανακούφιση του σωφρονιστικού συστήματος θα μπορούσαν να κρατηθούν σε ένα έρημο νησί π.χ. στη Γυάρο και στη συνέχεια να απελαθούν». Δεν είναι η πρώτη φορά που άρθρα αμφιβόλου ποιότητας ξεπηδούν προς τέρψιν του ξενοφοβικού ακροδεξιού ακροατηρίου. Για να περάσουμε στις καλές απόψεις, καλό είναι τα θανατονήσια της Χούντας να μην τα πιάνει στο στόμα του ο κάθε ξεχασμένος φασιστάκος. Πράγματι, μέσα στις ελληνικές φυλακές βρίσκονται εκατοντάδες κατατρεγμένοι αυτού του κόσμου, που κάποια στιγμή αναζήτησαν ένα καλύτερο μέλλον και αφού γλίτωσαν από τα pushbacks και τα λιντσαρίσματα, βαφτίστηκαν διακινητές ή κρατήθηκαν με μόνη «κατηγορία» την παράνομη είσοδό τους στη χώρα που φημίζεται για τη φιλοξενία της. Και η μοναδική λύση είναι η άμεση απελευθέρωσή τους και η ενσωμάτωσή τους στην κοινωνία.

Ο ίδιος αεροπαγίτης με αφορμή παραβίαση άδειας από τον παράνομο Αλκετ Ριζάι, άνοιξε ξανά τον διάλογο για τη σωφρονιστική πολιτική. Χαρακτηριστικά έγραψε «Ο αμφιλεγόμενος θεσμός χορηγίας αδειών εξόδου στους φυλακισμένους μπορεί να έχει ευεργετικά αποτελέσματα στους περιστασιακούς παραβατικούς ενώ στους πωρωμένους εγκληματίες δίνει μόνο την ευκαιρία να δραπετεύσουν». Αναμενόμενα δε άλλωστε, κλείνει το άρθρο του επιζητώντας περαιτέρω αυστηροποίηση της εν λόγω νομοθεσίας. Η εργαλειοποίηση κάποιου επιφανούς προσώπου ή υπόθεσης των αστυνομικών δελτίων για τον περαιτέρω εμπλουτισμό του νομικού οπλοστασίου της εξουσίας, δεν έρχεται ως μάνα εξ ουρανού, ούτε και το πρόταγμα στέρησης κάθε «αμφιλεγόμενου» ψήγματος ελευθερίας στον έγκλειστο πληθυσμό. Ωστόσο, όπως πολύ σωστά επισήμανε ο Τάσος Θεοφίλου σε πρόσφατο άρθρο του: «Αυτό που γίνεται πρώτη φορά είναι να υπάρχει στην εξουσία μια κυβέρνηση που έχει εφαρμόσει την πιο ακραία δεξιά ατζέντα στα ζητήματα σωφρονιστικής πολιτικής και η εξ αριστερών, τρόπον τινά, αντιπολίτευση, καίτοι χωρίς κοινοβουλευτική εκπροσώπηση, η ΕΛ.Α.Σ. του Αλέξη Τσίπρα, να καταφέρνει να ασκεί κριτική από τα ακόμη πιο δεξιά». Πράγματι, ο Μαρίνος Σκανδάμης τομεάρχης Προστασίας του Πολίτη της ΕΛ.Α.Σ., έκανε σφοδρή κριτική στην κυβέρνηση για την επιείκειά της στην χορήγηση αδειών, αφήνοντας τον Χρυσοχοΐδη να διερωτάται «Τι είδους αντιπολίτευση είναι αυτή; Αλήθεια, που απευθύνονται;».

Απευθύνονται στον καθημερινό κόσμο που αυτή τη στιγμή βράζει στο καζάνι του, από την εξαθλίωση και τη βία που οι εκάστοτε διαχειριστές της εξουσίας, τον έχουν ταΐσει με τη σέσουλα, ενώ παράλληλα τον εξωθούν στη συντηρητικοποίηση για την αποφυγή κάθε αντίδρασης. Την ίδια ώρα που συνθλίβουν τη ζωή της κοινωνικής πλειοψηφίας, δημιουργούν αποθήκες ψυχών για τα πιο εξαθλιωμένα κομμάτια της. Σε διάφορες μεριές του κόσμου, ήδη από το 1980, και ιδίως στην Αμερική, η πρακτική της φυλάκισης τεράστιου αριθμού ανθρώπων από φτωχές, μεταναστευτικές και περιθωριοποιημένες κοινότητες αποτελεί ιδιαίτερα επικερδή επιχείρηση. Οι κυβερνήσεις με τη βοήθεια των ΜΜΕ και των διωκτικών αρχών, δημιουργούν την ψευδαίσθηση ότι τα κοινωνικά προβλήματα θα επιλυθούν με την εξαφάνιση συγκεκριμένων κοινωνικών ομάδων, ή του λεγόμενου «εσωτερικού εχθρού» και έτσι πρέπει να φτιαχτούν περισσότερες φυλακές για να απορροφήσουν τον ταχέως αυξανόμενο πληθυσμό κρατουμένων. Η εγχώρια αντεγκληματική και σωφρονιστική πολιτική, έχει αρχίσει να μιμείται το μοντέλο και να αντιλαμβάνεται το σωφρονιστικό σύστημα ως πεδίο ιδιωτικού κέρδους. Το πενταετές «Σχέδιο Δράσης 2025-2030» της Γενικής Γραμματείας Αντεγκληματικής Πολιτικής, που παρουσιάστηκε από την κυβέρνηση πρόσφατα, έρχεται να επικυρώσει αυτή τη θέση, καθώς προβλέπει την κατασκευή οκτώ νέων φυλακών, με τη δημιουργία 6.800 νέων θέσεων, ανοίγοντας τον δρόμο τελικά και για την ιδιωτικοποίηση των φυλακών. Τρανταχτό παράδειγμα είναι οι υπό κατασκευή φυλακές στον Ασπρόπυργο, στις οποίες θα μετεγκατασταθούν οι φυλακές Κορυδαλλού. Είναι η πρώτη φορά που το Δημόσιο δεν αναλαμβάνει την ανέγερση νέων φυλακών, αλλά υπάγεται σε πλαίσιο ΣΔΙΤ (Σύμπραξη Δημοσίου και Ιδιωτικού Τομέα). Όμως, όπως είχε γράψει και η Angela Davis «Οι φυλακές δεν εξαφανίζουν τα προβλήματα, εξαφανίζουν ανθρώπους».

Δεν είναι η πρώτη φορά που κάποιος θα υποστηρίξει ότι οι φυλακές είναι καθρέφτης της κοινωνίας, μια μικρογραφία της. Η ταξική διάρθρωση που μαστίζει την κοινωνία, μαστίζει και τις φυλακές, μαζί με όλα τα παράγωγά της, την εξαθλίωση, τη φτώχια, την ιεραρχία, τη διαπλοκή, τη ρουφιανιά, τα μαφιόζικα ξεκαθαρίσματα, την εθελοδουλία και το αλισβερίσι με τους δυνάστες. Το σύνθημα «Οι μπάτσοι πουλάνε την ηρωίνη» διατηρεί μέχρι και σήμερα την επικαιρότητά του. Το μούδιασμα που καταφέρνουν στην κοινωνία, το καταφέρνουν και εντός των τειχών, μόνο που έχουν επιστρατεύσει και μερικές ανέσεις, ανάλογα τι θα δέσει τη συνταγή. Βόλεμα ή καταστολή. Και όσο δεν χαλάει η μαγιά, σε εμάς θα φτάνουν μόνο πρωτοσέλιδα για επικίνδυνους εγκληματίες, για νέες φυλακές σε κάθε ξεχασμένο κάμπο της επικράτειας, για ναρκωτικά που κανείς δεν ξέρει πως μπήκαν στις φυλακές, αποχαύνωση που κανείς δεν ξέρει πως μπήκε στην κουλτούρα, στις γειτονίες και τα σπίτια μας, όπως και η πάσης φύσεως καταστολή που τα διαδέχεται.

Στη ζοφερή και καφκική πραγματικότητα που υπόσχεται περισσότερο φυλακή για όλους, που για την εξουσία είμαστε όλες εν δυνάμει κρατούμενες εφόσον δεν υποταχθούμε, η θέση μας είναι δίπλα στο πλευρό όσων αγωνίζονται και εξεγείρονται, εντός και εκτός των τειχών, επιμένοντας να συνθλίψουμε πρώτοι εμείς τους γδάρτες των ονείρων μας.

“Μην ψάχνετε για τις αιτίες και ποια είναι τα προβλήματα μας, γιατί αυτά είναι ίδια με τα δικά σας. Η μόνη διαφορά είναι πως εμάς είναι ορατά τα κάγκελα της αιχμαλωσίας, αλλά σε σας αόρατα. Εκείνο μόνο που θέλουμε να σας πούμε είναι πως για μας, που δεν έχουμε αιτήματα, έχουμε ένα σκοπό: ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ Ή ΚΑΡΒΟΥΝΟ.”

Απόσπασμα από το βιβλίο «Γδάρτες Ονείρων»
του Γιάννη Πετρόπουλου

Ζερμινάλ

είναι ο μήνας της άνοιξης σύμφωνα με το γαλλικό επαναστατικό ημερολόγιο. Άρχιζε στις 21 Μάρτη και τελείωνε στις 19 Απρίλη.

Ζερμέν (Germen) στα λατινικά σημαίνει σπόρος. Αυτόν το σπόρο της ελευθερίας και την ελπίδα για έναν καλύτερο και δίκαιο κόσμο προσπάθησε να περιγράψει και ο Εμίλ Ζολά στο ομώνυμο μυθιστόρημα του στα 1885. Αυτή την ελπίδα κουβαλάμε κι εμείς στις καρδιές μας.

Ένα όνομα είναι απλά ένα όνομα, ωστόσο δεν ξεχνάμε πως την ίδια ονομασία χρησιμοποίησαν συντρόφισσες και σύντροφοι στην πόλη της Πάτρας, δυο δεκαετίες πριν, για να εκφράσουν τις δικές τους πολιτικές θέσεις και ανησυχίες μέσα από ένα αναρχικό περιοδικό. Το ίδιο όνομα για να εκφράσουν τον ίδιο ασίγαστο πόθο της ελευθερίας χρησιμοποίησαν ουκ ολίγες φορές σύντροφοι διεθνώς, μέσα στο πέρασμα των χρόνων. Από την πρώτη απόπειρα του Ρούντολφ Ρόκερ στα 1900 μέχρι πρόσφατα παραδείγματα αναρχικών επιθεωρήσεων, κολεκτίβων, βιβλιοθηκών, ομάδων και πιθανώς άλλων που αγνοούμε.

Σε αυτό το -πολλές φορές απροσπέλαστο και απροσδιόριστο- ιστορικό συνεχές αναφερόμαστε και τον ίδιο αγώνα υπηρετούμε κι εμείς σήμερα.

Τον αγώνα για την κοινωνική επανάσταση,
την αναρχία και το ελευθεριακό
κομμουνισμό!

Για επιπλέον υλικό, ενημερώσεις και αναλύσεις: ipposd.org

...κι αν ο κλοιός στενεύει...

Γράφει η Λέσχη εναντία στην λήθη

«Όλοι σας εδώ μέσα από ό,τι βλέπω είστε αξιωματούχοι, εσείς είστε η διεφθαρμένη συμμορία για την οποία μιλούσα πριν... Καθάρματα, σας χαρίζω όλες τις ανακρίσεις σας» Φραντς Κάφκα, Η Δίκη

Λίγο πριν μπει για τα καλά το καλοκαίρι, το ελληνικό κράτος έχοντας φτάσει στα όρια του μετά από μια χρονιά με έντονη όξυνση του ταξικού ανταγωνισμού (αγρότες, σκάνδαλο ΟΠΕΚΕΠΕ, απεργίες πείνας Προσφυγικών), αλλά ταυτόχρονα και κάμψη των κοινωνικοπολιτικών αντιστάσεων, φρόντισε να ολοκληρώσει την κατασταλτική του ατζέντα, με μια σειρά διώξεων εις βάρος των αγωνιζόμενων κοινωνικών τμημάτων και ειδικά σε αυτά που ξεπερνούν τα όρια της αστικής νομιμότητας.

21 Μαΐου 2026 η ελληνική δικαιοσύνη αποφυλάκισε τον Αλέξανδρο Γιωτόπουλο και μετά από μια σειρά αντιδράσεων από τις ΗΠΑ και από το ντόπιο πολιτικό προσωπικό, χρησιμοποίησε τη δυσμενέστερη νομική διάταξη, με αποτέλεσμα να γυρίσει στη φυλακή για να εκτίσει το υπόλοιπο της ποινής του. Έπειτα είδαμε τη φωτογραφική αλλαγή στα ισόβια, από 25 σε 30 χρόνια. Γύρω από το πρόσωπο του, όπως και γενικά γύρω από την Ε. Ο. 17Ν το κράτος συγκεντρώνει όλο του το μένος και την εκδικητικότητά του. Πιστό στον αμερικανικό ιμπεριαλισμό δεν θα μπορούσε να επιτρέψει μια τέτοια απελευθέρωση. Επιπρόσθετα λίγο καιρό πριν, έχουμε τη σύλληψη 8 και προφυλάκιση 6 αναρχικών για την υπόθεση της απαλλοτρίωσης τράπεζας στην Κάτω Τιθορέα την 11η Μάη, που σε μια οριακή στιγμή μια σειρά ανθρώπων κυνηγιούνται, συλλαμβάνονται, γίνονται έφοδοι σε σπίτια, διαρρέουν αστυνομικά σενάρια και η προσωπική τους ζωή. Στις 10 Ιούλη συλλαμβάνονται και προφυλακίζονται επίσης 3 αναρχικοί για την εμπρηστική επίθεση σε πολιτευτές της ΝΔ, που είχε πραγματοποιηθεί την πρώτη του μήνα. Η μία από αυτές τις επιθέσεις είχε οδηγήσει στον θάνατο της μητέρας της Β. Νέστορα, γεγονός που σήμαινε πως για την κυβέρνηση και την αντιτρομοκρατική είχε γίνει πλέον προσωπική υπόθεση και έπρεπε πάση θυσία να βρουν υπόπτους-ενόχους. Ακόμα ένα λοιπόν τρομοσόου ξεκινά να ξετυλίγεται...

Αυτό όμως που μπορούμε να πούμε ότι είναι το κλειδί πασπαρτού του κράτους είναι η υπόθεση της Μαρφίν , που όποτε τα βρίσκει σκουρα την ανασύρει από τα συρτάρια του και μέσω της διαπόμπευσης και εξόντωσης αγωνιστ(ρι)ών προσπαθεί να αποσπάσει την κοινωνική πλειοψηφία από τα πραγματικά προβλήματά της και να την καθηλώσει πίσω από μια οθόνη να δέχεται καταιγισμό κυβερνητικών ψεμάτων και νομικών ακροβασιών για το δέσιμο της υπόθεσης, υπενθυμίζοντας για ακόμα μια φορά πως μέσα από τα δελτία ειδήσεων μιλά η αστυνομία.

Συγκεκριμένα, η Μαρφίν είναι το αποκορύφωμα των κρατικών σκευωριών και διώξεων. Μια υπόθεση χτισμένη σε τραπουλόχαρτα, με ελλιπή στοιχεία, βασισμένη σε ανώνυμα mail. Ανασύρεται για τρίτη φορά στο προσκήνιο -μετά τη ναυάγηση των προηγούμενων δύο- με τη σύλληψη δύο συντρόφων στις 10 Ιουλίου και την έκδοση μίας ακόμα από την Αγγλία στις 7 Αυγούστου. Η ουσία αυτής της υπόθεσης είναι η προώθηση του δόγματος της ΝΔ «νόμος και τάξη», η εστίαση στον εσωτερικό εχθρό και η συσπείρωση του ακροδεξιού της ακροατηρίου.

> Πρόκειται για την πιο ξεδιάντροπη πολιτική επιλογή από μεριάς κράτους όχι μόνο επειδή χρησιμοποιεί τη δολοφονία τριών ανθρώπων για να παρουσιάσει αστυνομικό και νομικό έργο, αλλά και γιατί τις εργαλειοποιεί για να μονοπωλήσει το ενδιαφέρον του κόσμου αποκλειστικά σε μια τρομοϋστερία και να μην αντιδρά στις εργοδοτικές δολοφονίες -όπως οι περιπτώσεις της Βιολάντα, του Ασπρόπυργου και της Κορίνθου- και στις κρατικές δολοφονίες από τους ένστολους φονιάδες, με χαρακτηριστική την εν ψυχρώ εκτέλεση του 20χρόνου Θοδωρή στο Άργος, τα βασανιστήρια και τις δολοφονίες στα αστυνομικά τμήματα. Το θράσος ωστόσο της αστικής τάξης δεν έχει όρια, αντίθετα το κεφάλαιο μας δείχνει τα δόντια του. Ο αποφυλακισμένος ιδιοκτήτης της Βιολάντα απολύει τις εργαζόμενες που κατέθεσαν την αλήθεια για τη διαρροή γκαζιού και τη φονική έκρηξη.

Αυτό που συναντάμε σε όλες τις παραπάνω υποθέσεις είναι πως η καταστολή μόνο κατάσταση εξαίρεσης δεν αποτελεί, αλλά αντίθετα κανονικότητα. Είναι το μόνο μέσο που μπορεί να επιβάλλει τη σιγή νεκροταφείου μέσα σε μια κοινωνική πραγματικότητα που οι κρατικές δολοφονίες, η καταπάτηση των εργατικών κεκτημένων και η υποτίμηση της εργατικής δύναμης, η διαφθορά και τα σκάνδαλα της αστικής τάξης, οι δολοφονίες μεταναστών στα σύνορα και στα στρατόπεδα συγκέντρωσης και το βάθεμα της συμμετοχής στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο είναι απλά καθημερινότητα. Τα ΜΜΕ ως οργανικό κομμάτι της κρατικής εξουσίας έγιναν οι μεγαλύτεροι υποστηρικτές των αστυνομικών επιχειρήσεων: μετέδωσαν, σχολίασαν, διαπόμπευσαν, δίκασαν...

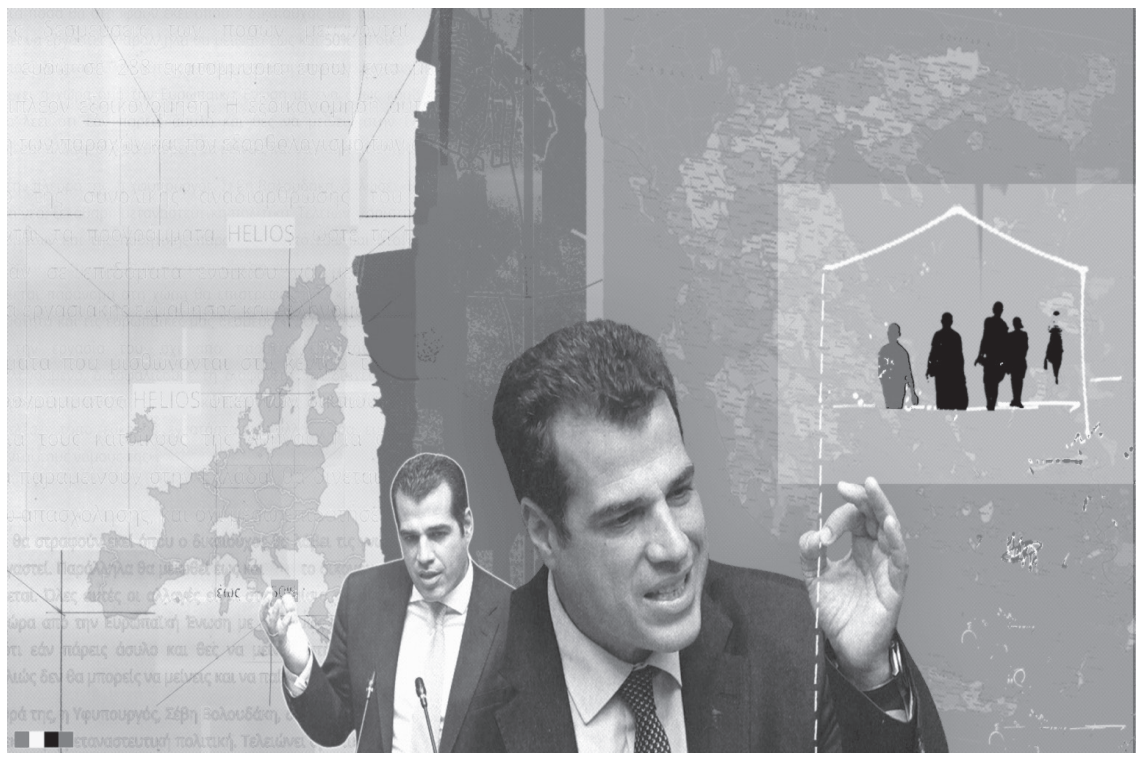
Ο αναρχικός-αντιεξουσιαστικός χώρος επιλέγεται να στοχοποιηθεί από το κράτος σε μια συγκυρία, που η κατάσταση είναι σε πλήρη αποσάθρωση, και προετοιμάζεται το έδαφος για την αντιμετώπιση μιας μελλοντικής έκρηξης της κοινωνικής οργής. Εδώ και χρόνια που τα κινήματα αμφισβήτησης είναι ισχνά, οι πολιτικές και συνδικαλιστικές ελευθερίες καταπατώνται και οι κοινωνικοί αγώνες βρίσκονται σε οπισθοχώρηση, το κράτος και το κεφάλαιο έχουν την ιδανική ευκαιρία να τελειώσουν με τα αγωνιζόμενα υποκείμενα, για αυτό και συνεχώς οδεύουμε στην όλο και περισσότερη αυστηροποίηση του νομικού πλαισίου, της διάδοσης ενός ποινικού λαϊκισμού και της γενίκευσης της ανασφάλειας και της φοβίας για κάθε μορφή αντίστασης.

*

Εν όψει του κρίσιμου εφετείου των αναρχικών αγωνιστών Γ. Καρατσώλη και Σ. Τουτζιαράκη στις 29 Οκτώβρη στην Πάτρα, αξίζει να ανακαλέσουμε τι ρόλο έπαιξε και εδώ η εξόφθαλμη εργαλειοποίηση των διωκτικών μηχανισμών στην πρωτόδικη καταδίκη τους σε εξοντωτικές ποινές (21 χρόνια και 3 μήνες και 25 χρόνια και 6 μήνες αντίστοιχα) για 7 ληστείες. Μπάτσοι, ΜΜΕ, ανακριτές και έδρα σε άριστη συνεργασία μπόρεσαν να παρουσιάσουν ένα υπερδιογκωμένο κατηγορητήριο, να δικάσουν πολιτικά φρονήματα και ένα όνομα, ιντριγκάροντας έτσι το συντηρητικό ακροδεξιό ακροατήριό τους. Συγκεκριμένα, από την πρώτη στιγμή, ο αναρχικός Γιάννης Καρατσώλης παίρνει τον τίτλο «ο γιος του Στέλιου της 17Ν» τόσο στα δημοσιεύματα-διαρροές των συστημικών ΜΜΕ, που εντείνουν ακόμα περισσότερο τη στοχοποίησή του, ερχόμενα στην ουσία να αβαντάρουν το κυβερνητικό αφήγημα, όσο και στις δικαστικές αίθουσες, αγνοώντας την καθολική έλλειψη στοιχείων σε βάρος του. Πρόκειται, για μια ακόμα κρατική σκευωρία με «άρωμα τρομοκρατίας» όπου ο κρατικός κατασταλτικός μηχανισμός στηρίχθηκε στην ποινικοποίηση των φιλικών, συντροφικών και οικογενειακών σχέσεων, με απώτερο σκοπό τη διάδοση της κατασταλτικής παράνοιας και τη συντριβή της πολιτικής, κοινωνικής και ταξικής αντίστασης και των λαϊκών αγώνων. Από πλευράς μας στέλνουμε σινιάλο αλληλεγγύης στους συντρόφους, και θυμίζουμε πως κανείς δεν είναι μοναχός στα χέρια του κράτους.

Τι συμβαίνει με το προσφυγικό;

Γράφει η Μαρία Μ.

Μια τεράστια επίθεση έχει ξεκινήσει από καιρό στο προσφυγικό ζήτημα από πλευράς Υπουργείου Μετανάστευσης. Από την πρώτη στιγμή ανάληψης καθηκόντων από τον Πλεύρη φάνηκε η κατεύθυνση που θα έπαιρνε η διαχείριση του προσφυγικού. Άλλωστε, εξαρχής η τοποθέτηση -από πλευράς Νέας Δημοκρατίας- στο Υπουργείο Μετανάστευσης, αρχικά του Βορίδη κι έπειτα του Πλεύρη προμήνυε τι επρόκειτο να συμβεί.

Ας πιάσουμε το νήμα από τον περασμένο Σεπτέμβρη, όταν πέρασε ο νόμος «Αναμόρφωση πλαισίου και διαδικασιών επιστροφών πολιτών τρίτων χωρών – Λοιπές ρυθμίσεις», ο οποίος, σε αδρές γραμμές, αυστηροποιεί το ήδη ασφυκτικό πλαίσιο για την απόκτηση ασύλου. Πιο συγκεκριμένα, ποινικοποιεί την παράνομη παραμονή (προβλέπεται φυλάκιση 2-5 έτη και ελάχιστο πρόστιμο 5.000 € για όσους παραμένουν χωρίς δικαίωμα μετά την απόρριψη ασύλου), προβλέπει την κράτηση έως 24 μήνες για απέλαση, η προθεσμία για οικειοθελή αναχώρηση συντομεύεται σε 14 μέρες με πρόβλεψη για ηλεκτρονική επιτήρηση στο μεταξύ, διευρύνεται η έννοια της χώρας επιστροφής και τα κριτήρια κινδύνου διαφυγής, ενώ απαγορεύεται η είσοδος στη χώρα όταν συντρέχει λόγος δημόσιας τάξης με δυνατότητα διάρκειας έως 10 έτη.

Όλα αυτά, την ίδια ώρα που η κυβέρνηση εξαπέλυε ευθεία επίθεση στα προγράμματα HELIOS+ . Στις 6 Οκτωβρίου 2025, το υπουργείο Μετανάστευσης και Ασύλου ανακοίνωσε με Δελτίο Τύπου πως «τα διαμερίσματα που μισθώνονται στο κέντρο της Αθήνας και επιδοτούνται μέσω του προγράμματος HELIOS υπέρ των δικαιούχων ασύλου, θα ξαναγίνουν διαθέσιμα για τους κατοίκους της Αθήνας». Το Δελτίου Τύπου συνοδευόταν από τη δήλωση του υπουργού Θάνου Πλεύρη, σύμφωνα με την οποία, κόβοντας το ήδη περιορισμένο βοήθημα για εύρεση στέγασης των δικαιούχων διεθνούς προστασίας, θα «απελευθερωθούν διαμερίσματα στο κέντρο της Αθήνας». Ο Πλεύρης επιχειρεί να χρησιμοποιήσει τη στεγαστική κρίση που αγγίζει την πλειοψηφία της ελληνικής κοινωνίας και να ρίξει την ευθύνη στην παροχή σπιτιών σε πρόσφυγες και μετανάστες. Το -άλλοτε- «έρχονται οι ξένοι και μας παίρνουν τις δουλειές» γίνεται τώρα «έρχονται οι ξένοι και μας παίρνουν τα σπίτια» επιχειρώντας να ενεργοποιήσει τον κοινωνικό αυτοματισμό.

Φυσικά, η πραγματικότητα είναι άλλη. Το Helios+ στην Αττική επιδοτεί περίπου 162 διαμερίσματα (περίπου 0,01% των 2,16 εκατ. κατοικιών), με επίδομα ενοικίου 230€/μήνα έως 12 μήνες, καταβαλλόμενο κατόπιν προσκόμισης αποδείξεων. Σε αντιπαραβολή, περίπου 59.800 κατοικίες διατίθενται σε βραχυχρόνια μίσθωση και 25% των ακινήτων της Αττικής είναι κενά, πολλά δεσμευμένα από τράπεζες/funds, ενώ η Golden Visa συνδέεται με δεκάδες χιλιάδες αγορές κατοικιών.

Για τη στεγαστική, όπως και για καμία άλλη κρίση, δεν φταίνε οι μετανάστες και οι πρόσφυγες. Φταίει το κεφάλαιο. Το κεφάλαιο που αγοράζει ολόκληρα οικοδομικά τετράγωνα, τα εκμεταλλεύεται, εκτοξεύει τις τιμές των ακινήτων και αλλάζει άρδην τη φυσιογνωμία των γειτονιών μας. Και το κράτος που το τροφοδοτεί. Το ίδιο, άλλωστε, ισχύει και για την προσφυγιά, που είναι προϊόν των πολέμων των κυρίαρχων αυτού του κόσμου.

Η επίθεση όμως στις δομές και τις ΜΚΟ που ασχολούνται με το προσφυγικό δεν είναι μόνο σε επίπεδο δημοσίου λόγου αλλά και σε επίπεδο δραστικών πολιτικών. Τον τελευταίο χρόνο καταγράφονται δεκάδες καταγγελίες από τις ίδιες τις ΜΚΟ και τους εργαζόμενους τους για καθυστερήσεις από το υπουργείο μετανάστευσης των χρηματοδοτήσεων. Κατάσταση που δυσκολεύει τις δομές να λειτουργήσουν και τους εργαζόμενους να συνεχίζουν να εργάζονται με αποτέλεσμα να αποδυναμώνονται.

Ταυτόχρονα, οι εργαζόμενοι στις ΜΚΟ καταγγέλλουν ότι το τελευταίο διάστημα έχουν κλείσει ή πρόκειται να κλείσουν οκτώ Δομές Φιλοξενίας και τέσσερις Δομές Επείγουσας Φιλοξενίας Ασυνόδευτων Ανηλίκων, με αποτέλεσμα -εκτός της εγκατάλειψης των δυνητικών ωφελούμενων- την απόλυση πάνω από 350 εργαζομένων. Οι Δομές Επείγουσας Φιλοξενίας, όπου έμεναν για ορισμένο χρόνο τα παιδιά μετά από την παρέμβαση του Εθνικού Μηχανισμού Επείγουσας Ανταπόκρισης (που πρόσφατα ουσιαστικά έκλεισε με κυβερνητική απόφαση), παρέχουν άμεση στέγαση, ασφάλεια, ρουχισμό, πρώτο ιατρικό έλεγχο κλπ. Τα Κέντρα Φιλοξενίας έχουν σημαντικό ρόλο στη μόνιμη στέγη, στην προσπάθεια για σχολική ένταξη, εκμάθηση της γλώσσας, συνολικά στην κοινωνική και πολιτιστική ένταξη, με αντίστοιχη ψυχολογική υποστήριξη, υγειονομική περίθαλψη κλπ.

Η κατάσταση όμως δεν σταματά εκεί. Καθοριστική υπήρξε και η Κοινή Υπουργική Απόφαση του Υπουργείου Μετανάστευσης που προσφέρει 250 ευρώ στους δικηγόρους που παροτρύνουν τους ωφελούμενους να επιστρέψουν στη χώρα τους. Το νέο πλαίσιο ορίζει ότι η δωρεάν νομική καθοδήγηση αιτούντων άσυλο ανατίθεται αποκλειστικά σε δικηγόρους μέσω ειδικού μητρώου και όχι σε μη κυβερνητικές οργανώσεις. Η βασική αμοιβή συμβουλευτικής αποτιμάται ξεχωριστά στα 160€, ενώ δίνεται έξτρα αμοιβή 250€ όταν ο ωφελούμενος μετανάστης επιλέξει την οικειοθελή επιστροφή/αναχώρηση. Ενδιαφέρον παρουσιάζει πως η νομική καθοδήγηση παρέχεται σε ομάδες έως δεκαπέντε ατόμων που υπάγονται στην ίδια εθνικότητα, διαδικασία ή διαδικαστικό στάδιο. Μάλιστα «σε περίπτωση υποβολής δυσανάλογα μεγάλου αριθμού αιτήσεων διεθνούς προστασίας ή άλλων εξαιρετικών περιστάσεων, ο μέγιστος αριθμός ατόμων ανά συνεδρία μπορεί να αυξηθεί έως πενήντα άτομα» και έχει διάρκεια μέχρι δύο ώρες. Εν ολίγοις, η διαδικασία νομικής καθοδήγησης γίνεται διεκπεραιωτικά και επιχειρεί να οδηγήσει τους πρόσφυγες στην επιστροφή και όχι στην ουσιαστική προστασία και ενσωμάτωσή τους.

Ενδεικτικό των πολιτικών είναι το νέο σποτάκι του υπουργείου μετανάστευσης, το οποίο αντί να διασφαλίζει «την υποδοχή και φιλοξενία αιτούντων άσυλο και την ένταξη υπηκόων τρίτων χωρών», διακηρύττει -μέσα από το σποτ- πως «στην Ελλάδα προστατεύουμε τα σύνορα της χώρας και της Ευρώπης απ' όσους εισέρχονται παράνομα» και «η ασφάλεια των Ελλήνων είναι αδιαπραγμάτευτη». Ο άλλοτε ρατσιστικός λόγος περιθωριακών φασιστικών ομάδων έχει γίνει πια κυρίαρχος λόγος και κυβερνητική πολιτική.

> «Όμως εμείς με τους μετανάστες θα ζούμε μαζί, θα δουλεύουμε μαζί, θα είμαστε πλάι-πλάι στον αγώνα για μια ελεύθερη, ίση κοινωνία που ο κάθε άνθρωπος θα ζει στο μέρος που νιώθει τόπο του. Θα στεκόμαστε δίπλα στους εργαζόμενους του κλάδου που ζουν και εργάζονται σε μία διαρκή επισφάλεια που εφορμά από τις αντιμεταναστευτικές κρατικές πολιτικές.»

Για την όξυνση της πατριαρχικής βίας – θεσμικής και μη

Γράφει η Νότα Μ.

Στις 21 Σεπτεμβρίου 2026, η 25χρόνη Πηνελόπη αφήνει την τελευταία της πνοή στην Ηγουμενίτσα, την έσφαξε ο πρώην σύντροφός της με 14 μαχαιριές, οι 7 από αυτές ήταν πισώπλατες. Η Πηνελόπη ήταν η 15η γυναικοκτονία του 2026 και δεν είναι άλλος ένας αριθμός. Είναι ακόμη μια αδερφή μας που έχασε τη ζωής της από τα χέρια ενός άντρα που τη θεώρησε κτήμα του. Την ίδια εβδομάδα, σαν σκηνικό από ταινία τρόμου, συντονισμένοι επίδοξοι κακοποιητές και γυναικοκτόνοι, βγαίνουν παγανιά. Τρείς μέρες μετά, μια γυναίκα στην Καλαμάτα, σώζεται από τύχη. Καθώς περπατούσε στον δρόμο για τη δουλειά της, την πλησιάζει ο πρώην σύντροφός της, την πυροβολεί 2 φορές με κυνηγητική καραμπίνα και ευτυχώς ο τύπος αστοχεί και δεν τραυματίζεται. Πριν την αποτυχημένη απόπειρα γυναικοκτονίας, ο ίδιος είχε φροντίσει να την πάρει τηλέφωνο και να την προειδοποιήσει ότι «η ζωή της είναι λίγη». Την ίδια μέρα το απόγευμα στη Νίκαια, μια γυναίκα τελούσε υπό ομηρία από τον σύζυγό της. Απεγκλωβίστηκε έπειτα από παρέμβαση ειδικών διαπραγματευτών. Το ίδιο απόγευμα στην Πάτρα, ένας πρώην αστυνομικός είχε στήσει καρτέρι στην πρώην σύντροφό του. Μόλις την είδε να μπαίνει μέσα σε ένα ζαχαροπλαστείο, εμφανίστηκε μπροστά της και ξεκίνησε να τη χτυπάει με μανία στο πρόσωπο και στο σώμα, σπάζοντάς της τα δάχτυλα του ενός χεριού. Έφυγε από το ζαχαροπλαστείο, αλλά λίγα δευτερόλεπτα μετά ξαναγύρισε για να τη χτυπήσει ξανά. Την ίδια ημέρα, συλλαμβάνεται στην Ιεράπετρα άντρας που κακοποιούσε κατ' εξακολούθηση τη σύντροφό του, «την έδερνε κάθε μέρα μέχρι να τρέξει αίμα» είπε ο ανιψιός του. Αφορμή για τη σύλληψη του στάθηκε ένα τελευταίο περιστατικό, ο τύπος αφού της επιτέθηκε με μπουνιές και κλωτσιές, πήρε μια ξύλινη τάβλα κα άρχισε να τη χτυπάει σε όλο της το σώμα. Η γυναίκα προσπάθησε να διαφύγει κατεβαίνοντας από τον πρώτο όροφο του σπιτιού στον δρόμο, ωστόσο την ακολούθησε και συνέχισε να τη χτυπά. Όλα αυτά την ημέρα που κηδεύτηκε η 25χρονη Πηνελόπη, όλα αυτά την ημέρα που ξεκινούσε το εφετείο για την υπόθεση της γυναικοκτονίας την Κυριακής Γρίβα, έξω από το Α.Τ. Αγίων Αναργύρων. Μια βδομάδα μετά, αυτή τη φορά στο Λαύριο, ένας τύπος μπουκάρει – σπάζοντας το παράθυρο με βαριοπούλα – στο σπίτι της πρώην συντρόφου του και τη μαχαιρώνει. Στο διπλανό δωμάτιο κοιμόντουσαν τα ανήλικα παιδιά τους. Η γυναίκα ακόμη νοσηλεύεται σε κρίσιμη κατάσταση και ο τύπος, ακολουθώντας πιστά τις οδηγίες Μπαλάσκα για επίδοξους γυναικοκτόνους, πήγε και παραδόθηκε μόνος του. Η ίδια τους τελευταίους 10 μήνες τον είχε καταγγείλει 5 φορές για ενδοοικογενειακή βία.

Και ενώ εμείς φωνάζουμε πως οι γυναικοκτόνοι έχουν τα κλειδιά του σπιτιού μας, μετράμε 5 χρόνια από την ψήφιση και εφαρμογή του νόμου για την υποχρεωτική συνεπιμέλεια, του νόμου Τσιάρα. Και ενώ εμείς μετράμε περισσότερες από 90 γυναικοκτονίες τα τελευταία 5 χρόνια, μετράμε ταυτόχρονα 5 μαρτυρικά χρόνια όπου ένα νομοσχέδιο εξαναγκάζει χιλιάδες γυναίκες και παιδιά να εγκλωβίζονται υποχρεωτικά σε μία κακοποιητική συνθήκη ζωής.

> Μετράμε 5 χρόνια όπου μητέρες καταδικάζονται στα αστικά δικαστήρια, όταν δεν παραδίδουν «ως οφείλουν» το παιδί τους στον κακοποιητικό του πατέρα. 5 χρόνια εφαρμογής ενός νόμου παραγγελία που ήρθε να πάρει την εκδίκηση του πατριαρχικού κόσμου απέναντι στις γυναίκες, «διορθώνοντας» την εκ προοιμίου θετική διάθεση που επιδείκνυε ακόμα και το ίδιο το αστικό σύστημα απέναντι στη γυναίκα-μητέρα, στην περίπτωση της επιμέλειας των παιδιών κατόπιν διαζυγίου.

Μια παραγγελία που έγινε από άντρες της εξουσίας και υποστηρίχθηκε από άντρες με καταγγελίες για ενδοοικογενειακή βία, σεξουαλική κακοποίηση των παιδιών τους και λοιπά αποκρουστικά συνοδευτικά. Άντρες που συντάχθηκαν σε ακραία συντηρητικές γκρούπες μπαμπάδων, οι οποίες είχαν πάρει μορφή φασιστικής οργάνωσης πριν καν κατατεθεί το νομοσχέδιο. Στην παραγγελία αυτή όμως, όπως λέμε από την πρώτη στιγμή και δυστυχώς η ιστορία μας επιβεβαιώνει, τα πραγματικά διακυβεύματα είναι ο εκφοβισμός των γυναικών, η αποτροπή τους να ζητήσουν διαζύγιο ή να καταγγείλουν περιστατικά ενδοοικογενειακής βίας, η μείωση της διατροφής και η συνέχιση του ελέγχου σε γυναίκα και παιδί ακόμη και μετά τον χωρισμό. Και τα αποτελέσματα, είναι περισσότερες νέκρες αδερφές μας, περισσότερες κακοποιημένες, εγκλωβισμένες και φοβισμένες γυναίκες και παιδιά, περισσότερες γυναίκες που προσπαθούν να σωθούν και να σώσουν τα παιδιά τους, γονατίζοντας οικονομικά, σε δικαστικές αίθουσες που έχουν προαποφασίσει τη μοίρα τους.

Έχοντας αναλογιστεί τα παραπάνω, το φθινόπωρο του 2026 ήρθε να μας υπενθυμίσει για άλλη μια φορά πως το κρατικό-καπιταλιστικό σύστημα με τα πρότυπα που δημιουργεί και το νομικό του οπλοστάσιο έρχεται να επιβάλει και να διαιωνίσει την πατριαρχική, ενδοοικογενειακή βία, να τιμωρήσει και να εγκλωβίσει τις γυναίκες της τάξης μας. Όπως είχε γράψει και η Emma Goldman *« Η αιτία (σ.σ. της καταπίεσης) έγκειται στο σύστημα ανισότητας της ατομικής ιδιοκτησίας, στο κράτος και την εκκλησία, στο σύστημα που νομιμοποιεί την κλοπή, τη δολοφονία και την κακοποίηση των αθώων γυναικών και των ανήμπορων παιδιών».*

Δίκη βασανιστών Βασίλη Μάγγου. Η υπόθεση που μας έμαθε να πολεμάμε Πάντα! Κοντά στο τέλος της για μια καινούρια αρχή.

Γράφει ο Στάθης Ντ.

Από τον Ιούνη του 2025, διεξάγεται στο ΜΟΔ Καρδίτσας η δίκη των 6 μπάτσων βασανιστών του Βασίλη Μάγγου. Μια δίκη που μετά από αμέτρητες αναβολές και τεχνάσματα των συνηγόρων των βασανιστών που οδήγησαν σε αυτές, πλησιάζει προς το τέλος της έχοντας καταγράψει ήδη πολύ πάνω από 20 δικάσιμους.

Το ότι οι 6 βασανιστές του Βασίλη οδηγήθηκαν σε δίκη κακουργηματικού χαρακτήρα αποτελεί μια μεγάλη κατάκτηση ενός αγώνα που ξεκίνησε αμέσως μετά τον βασανισμό και την κρατική δολοφονία του Βασίλη. Θυμίζουμε πως μια σειρά δικαστικών, αστυνομικών, κυβερνητικών και επιχειρηματικών μηχανισμών κινήθηκαν συντονισμένα για το πέταμα της υπόθεσης στα αζήτητα και τη συνολική της συγκάλυψη. Το σπάσιμο αυτών των συγκαλυπτικών μεθοδεύσεων, με όρους κινήματος και κοινωνικού αγώνα, έφερε ως αποτέλεσμα εκτός των άλλων και τις 2 δίκες που διεξήχθησαν για την υπόθεση, πρώτα σε βαθμό πλημμελήματος στον Βόλο τον Φλεβάρη του 2025 για 3 εκ των βασανιστών (που καταδικάστηκαν) και σήμερα σε βαθμό κακουργήματος για 6 από τους βασανιστές.

Η ακροαματική διαδικασία της δίκης ήταν ιδιαίτερα αποκαλυπτική. Ξεσκεπάστηκε όλη η ψευδολογία από την πλευρά των συνηγόρων των βασανιστών, αλλά κυρίως επιβεβαιώθηκε με απόλυτο τρόπο ο στοχευμένος βασανισμός του Βασίλη, που δεν είχε καμία σχέση με μια συνηθισμένη πλέον «αστυνομική αυθαιρεσία», αλλά αποτέλεσε τη συνέχεια και την ολοκλήρωση του άγριου κατασταλτικού σχεδίου εναντίον του τοπικού κινήματος στον Βόλο, σε μία περίοδο αγωνιστικής ανάτασης και κλιμάκωσης της λαϊκής απαιτητικότητας, το καλοκαίρι του 2020, με αφορμή το ζήτημα της καύσης σκουπιδιών.

Από τη διαδικασία μέχρι αυτή τη στιγμή κρατάμε:

1. Τη μεθοδική δολοφονία του χαρακτήρα του Βασίλη που επιχείρησαν καθ' όλη τη διάρκεια οι συνήγοροι των βασανιστών.
2. Τη συνεχή παραποίηση εγγράφων, από μεριάς συνηγόρων, ακόμα και γραπτών καταθέσεων των γονιών του Βασίλη, Γιάννη και Ντάτης
3. Την εμφανή ενόχληση της υπερασπιστικής ομάδας για τη δημοσιότητα και την πολιτική και κοινωνική διάσταση που έδινε στη δίκη η διαρκής

Η Ελεονώρα Μελέτη και η θυματοποίηση του θύτη

Γράφει ο Ρωμανός Γ.

Ο φασισμός δεν έχει πολλά χρώματα. Είναι ένας και είναι συγκεκριμένος. Η εφεύρεσή του δεν έγινε ως ένα απρόσμενο «εύρηκα!», και το μεθοδικό επικοινωνιακό μπέρδεμά του με τον ολοκληρωτισμό ή/και με την άσκηση βίας επίσης δεν είναι τυχαίο. Η ιστορική αφετηρία του δεν τοποθετείται σε καμία αρχαιότητα ούτε συνδέεται με τίποτα «υψηλά ιδανικά» κανενός παρελθόντος, όπως συχνά επιθυμούν να διατείνονται οι κήρυκές του. Πρόκειται για ένα καθ' όλα καπιταλιστικό ιδεολόγημα των αρχών του 20ου αιώνα, προσεκτικά κατασκευασμένο για έναν πολύ συγκεκριμένο σκοπό: την αφαίρεση της ταξικής συνείδησης των καταπιεσμένων, το κοντράρισμα των σοσιαλιστικών ιδεών (που ήδη μερικές δεκαετίες νωρίτερα είχαν αρχίσει να εισβάλλουν στα σπλάχνα του προλεταριάτου εμποτίζοντάς το με επαναστατικές προθέσεις), το σπάσιμο των απεργιών και, εν τέλει, την κατάληψη της εξουσίας από ανθρώπους και οργανώσεις που θα επεδείκνυαν απόλυτη προθυμία να αναλάβουν την προστασία των κεφαλαιοκρατικών συμφερόντων από «το φάντασμα που πλανιόταν πάνω από την Ευρώπη».

Εμφανιζόμενος ως υποτιθέμενα ριζοσπαστική πολιτική τάση και δανειζόμενος από το λεξιλόγιο του σοσιαλισμού, χάιδεψε με μεγάλη φροντίδα τα συντηρητικά αντανακλαστικά των μικροϊδιοκτητών παρουσιάζοντας τις αριστερές ιδέες ως κίνδυνο για αυτή τους τη μικροϊδιοκτησία, την ίδια στιγμή που επιχείρησε να εμποτίσει τις προλεταριακές μάζες με εθνικιστικό δηλητήριο, δημιουργώντας εξωτερικούς εχθρούς όχι μόνο ως στόχους ιμπεριαλιστικών εκστρατειών μα και ως μέσο παραπλάνησης από τον πραγματικό, εσωτερικό ταξικό εχθρό. Και υπηρέτησε τον στόχο του καλά μέχρι το τέλος. Τόσο καλά μάλιστα, ώστε πολλοί θεωρητικοί (αλλά και πρακτικοί) των φασιστικών καθεστώτων βρήκαν άμεσα ασφαλές καταφύγιο και χρησιμότητα στις ΗΠΑ, που μετά το πέρας του καταστροφικού για την Ευρώπη Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου αναδύθηκαν ως νέα υπερδύναμη, με μόνο πια αντίπαλο όχι τον μπαμπούλα του Άξονα αλλά τις χώρες του Υπαρκτού Σοσιαλισμού.

Μια μεγάλη καινοτομία της εξουσιαστικής ρητορικής που συνόδευσε την εμφάνιση του φασισμού ήταν η ιδέα πως η εξουσία μπορούσε πια να εμφανίσει τον εαυτό της όχι ως τον απόλυτο δικαιωματικό τύραννο –μια ιδέα αλάθητου και ανέγγιχτου με καταβολές στις θεοκρατίες και στις μοναρχίες που κρατούσαν σχεδόν αδιάκοπα από τον Μεσαίωνα μέχρι και τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο– αλλά ως τον αδικημένο, ως το θύμα. Η προτεσταντική ψευδαίσθηση του καπιταλισμού πως «όποιος εργαστεί σκληρά με τον ιδρώτα του μπορεί να τα καταφέρει» έρχεται να αντικαταστήσει την εικόνα του θεόσταλτου σκληρού αριστοκράτη με εκείνη του τίμιου κεφαλαιοκράτη που ξεκίνησε με τρεις κι εξήντα και κατάφερε να ανέλθει ταξικά. Μια εικόνα που φουντώνει τις φρούδες ελπίδες της μεσαίας τάξης ενώ την ίδια στιγμή επιχειρεί να φορέσει στο πρόσωπο του τέρατος μια μάσκα πιο φιλική στα μάτια των εργατών-σκλάβων του. Για πρώτη φορά στην ιστορία οι εξουσιαστές αντιλαμβάνονται πως η θυματοποίησή τους δεν τους κάνει πιο αδύναμους – τουναντίον, τους οπλίζει με ένα όπλο που ποτέ νωρίτερα δεν είχαν φανταστεί πως θα μπορούσαν να κατέχουν: την λαϊκή στήριξη. Ο φόβος πια αναμιγνύεται με τον θαυμασμό και το συλλογικό ασυνείδητο των καταπιεσμένων μολύνεται με το ψέμα της διαταξικότητας. Ο κοινωνικός ιστός αρχίζει να διαρρηγνύεται. Οι βάσεις του ατομισμού έχουν ήδη τεθεί.

> Υπό αυτή την οπτική και μόνο μπορεί να εξετάζει κανείς δηλώσεις σαν αυτές της Ελεονώρας Μελέτη, που μόνο για γέλια και αστειάκια δεν είναι. Η πάλαι ποτέ τηλεπαρουσιάστρια και νυν ευρωβουλευτής του κυβερνόντος κόμματος δεν άνοιξε απλώς το στόμα της για να πετάξει μια μπαρούφα. Η φράση της «Ξέρετε πόσοι εργοδότες εκβιάζονται από εργαζόμενους;» και η αγωνία της για τα δικαιώματα των αφεντικών είναι ταυτόχρονα χάραξη κυβερνητικής γραμμής και προπαγάνδα κοινωνικής διάλυσης.

Είναι μια δοκιμασμένη φασιστική συνταγή που χαϊδεύει την πλάτη των μικροϊδιοκτητών ψηφοφόρων, επιχειρεί τη διάσπαση της ταξικής ενότητας των εργαζομένων, και πάνω απ' όλα μας ενημερώνει πως οι ταξικοί αγώνες δεν αποτελούν συλλογικό εργατικό δικαίωμα αλλά εκβιασμό ατόμων-εργαζομένων απέναντι σε άτομα-εργοδότες. Και αφού ο εχθρός είναι εθνικός και όχι ταξικός, οφείλουμε να είμαστε όλοι μας ενωμένοι με εθνική ομοψυχία για να τον αποκρούσουμε. Ακόμα και αν δεν είμαστε απολύτως σίγουροι ποιος είναι αυτός ο εχθρός.

Όπως συμβαίνει πάντα στον φασισμό.

συνέχεια από σελ.8

παρέμβαση μιας σειράς αγωνιστικών συλλογικοτήτων. Η διαδικασία αυτή έχει φτάσει ακόμα και σε μνημονιακές αναφορές στον Γιάννη Μάγγο και σε αγωνιστές του Συντονισμού Συλλογικοτήτων Βόλου.

4. Την παραδοχή (από κατηγορούμενο) πως η υπερασπιστική γραμμή πλάθεται κατά το δοκούν, καθώς ουσιαστικά δήλωσε ευθαρσώς πως στην πλημμεληματική δίκη στον Βόλο, το αφήγημά τους ήταν κατασκευασμένο.

5. Την παραδοχή (από απολογίες κατηγορούμενων) πως ο «χειρισμός» του Βασίλη έγινε σε συνεννόηση με ανώτατα στελέχη της Αστυνομικής Διεύθυνσης Μαγνησίας.

6. Πως σε όλη αυτή τη μακρόσυρτη διαδικασία επιτηδευμένης φθοράς, η διαρκής παρουσία του κόσμου του αγώνα, έδινε τον τόνο ενός αγώνα που δε διεξάγεται κυρίως στις δικαστικές αίθουσες, αλλά στους δρόμους του αγώνα για να αποτυπωθεί και να επιβληθεί το κοινωνικά δίκαιο.

Τα παραπάνω συνηγορούν πως βρισκόμαστε στην αρχή του τέλους της δίκης στην Καρδίτσα. Ένα τέλος που σε καμία περίπτωση δε θα σηματοδοτήσει το τέλος της υπόθεσης, καθώς είναι μια υπόθεση που μας έμαθε καταρχάς να Πολεμάμε Πάντα! Είναι μια υπόθεση που δεν μπορεί να ξεχαστεί καθώς αποτελεί μέρος της σύνθετης διαδικασίας πάλης με τους κρατικούς και επιχειρηματικούς μηχανισμούς. Είναι μέρος της ιστορίας της μεγάλης προσπάθειας να καθορίσουν οι «κάτω» το δίκιο τους.

Σήμερα περισσότερο από ποτέ το κοινωνικό ρεύμα που ανέδειξε την υπόθεση του βασανισμού και της κρατικής δολοφονίας του Βασίλη, πρέπει να βρει δρόμους κλιμάκωσης και αγώνα. Η απαίτηση για την καταδίκη των βασανιστών του Βασίλη δεν αποτελεί ένα θεσμικό αίτημα τιμωρίας κάποιων αστυνομικών. Αποτελεί τη δυνατότητα να ανοίξει ένας δρόμος που θα σπάσουν οι «ιερές» σχέσεις καταστολής και επιχειρηματικότητας. Σήμερα δε που η αστική δικαιοσύνη εκφυλίζεται στα μάτια εκατομμυρίων ανθρώπων, μέσα από μια σειρά «ανοιχτές κοινωνικές πληγές», όπως τα Τέμπη ή η υπόθεση της Πύλου, ο αγώνας για την καταδίκη των βασανιστών του Βασίλη, με τον τρόπο που δόθηκε, διεκδικεί τον χαρακτήρα μιας κατευθυντήριας γραμμής συνολικά για τους κοινωνικούς αγώνες. Σήμερα που η καταστροφική καπιταλιστική ανάπτυξη θα δημιουργήσει αντικειμενικά νέες κοινωνικές συγκρούσεις, η πάλη με τα ιερά και τα όσια του ίδιου του συστήματος θα αποτελέσει κοινωνική ανάγκη για εκατομμύρια καταπιεσμένων.

Σε αυτή την κατεύθυνση η μέρα της απόφασης του δικαστηρίου στην Καρδίτσα πρέπει να λάβει το χαρακτήρα ενός ιστορικού ραντεβού. Όχι ως μια διαδικασία αναμονής της ετυμηγορίας, ούτε ως η μέρα που θα κριθούν τα πάντα, αλλά ως μια διαδικασία λαϊκής πολιορκίας, διεκδίκησης και επιβολής. Το δίκιο κρίνεται Πάντα στους δρόμους του αγώνα.

Μείς με την δόξα θα λογαριαστούμε αλλιώς:

Η 7η Οκτώβρη φάρος για μια εξεγερσιακή και επαναστατική προοπτική

Γράφει η Λέσχη ενάντια στην λήθη

«Αυτή η πεισματική επιθυμία για ελευθερία έχει διαστρεβλωθεί από τη σιωνιστική προπαγάνδα, πράγμα φυσιολογικό. Αλλά έχει επίσης διαστρεβλωθεί από την προπαγάνδα όλων εκείνων που, ενώ ισχυρίζονται ότι είναι εραστές της ελευθερίας και της αλήθειας, δεν αντιλαμβάνονται ότι εκείνοι που βρίσκονται αντιμέτωποι με οπλισμένα τανκς ή που βρίσκονται κλεισμένοι σε ένα γκέτο και υπόκεινται σε συνεχείς βομβαρδισμούς, δεν έχουν πολύ χρόνο για να σκεφτούν τις μεγάλες αρχές της αλήθειας και της ελευθερίας. Πρώτα απ' όλα, πρέπει να επιτεθούν για να επιβιώσουν. Πρέπει να αμυνθούν γιατί τους σκοτώνουν. Δεν μπορούν να περιμένουν τους αρχιερείς της πολιτιστικής έρευνας να βρουν έναν τρόπο να εξηγήσουν τους βαθύτερους λόγους που κρύβονται πίσω από την κίνηση των τανκς.»

Alfredo M. Bonanno - Palestine, mon amour

Στην ιστορία της αντίστασης και των κινημάτων υπάρχουν κάποιες ημερομηνίες που είναι κάτι παραπάνω από σταθμός, αποτελούν οδηγό και υπενθύμιση για όσους αγωνίζονται, εξεγείρονται και κρατάν το οδόφραγμα της κοινωνικής ανατροπής ανοιχτό. Τέτοια ημερομηνία αποτελεί και η «7η Οκτώβρη» -όπως έχει χαραχθεί στη συλλογική μνήμη- που σηματοδότησε τη στιγμή που ο φόβος άλλαξε πλευρά και έτρεμαν και οι κυρίαρχοι. Παράλληλα, ωστόσο, αποτέλεσε και αφορμή το κράτος-δολοφόνος του Ισραήλ να εξαπολύσει μια αδιάκοπη και συνταρακτική επίθεση στην Παλαιστίνη.

Η 7η Οκτώβρη του 2023 με την Επιχείρηση «Κατακλυσμός του Αλ-Ακσα» έφερε ξανά στο προσκήνιο την πολύ σημαντική υπόθεση της απελευθέρωσης της Παλαιστίνης. Η δυναμική απάντηση στην -τόσων χρόνων καθημερινή- καταπίεση απέδειξε ότι οι λαοί που αντιστέκονται και εξεγείρονται μπορούν να ελπίζουν και να σπάνε εμπράκτως το αφήγημα περί τέλους της ιστορίας και περί παντοδυναμίας του ιμπεριαλισμού.

Ήδη από το 2007, η Λωρίδα της Γάζας βρίσκεται σε αποκλεισμό από στεριά, θάλασσα και αέρα. Τα τελευταία χρόνια, το κράτος του Ισραήλ οξύνει την επίθεση του ενάντια στους οικισμούς των παλαιστίνιων, στη Δυτική Όχθη και όχι μόνο, διαδίδοντας την επεκτατική πολιτική του σε βάρος των παλαιστινιακών εδαφών, μέσω και του εμπάργκο, που δημιουργεί διαρκώς ελλείψεις σε τρόφιμα και φάρμακα, ενώ παράλληλα λαμβάνει ακόμα σκληρότερα μέτρα για να εξοντώσει όσους αντιστέκονται.

Σήμερα, η κυβέρνηση Νετανιάχου εξαπολύει μια άνευ προηγουμένου ισοπεδωτική επίθεση στη Γάζα προκαλώντας για μια ακόμα φορά εκατόμβες νεκρών. Ταυτόχρονα, επιβάλλει καθεστώς πλήρους πολιορκίας στην περιοχή απαγορεύοντας την εισαγωγή τροφίμων και καυσίμων, μπλοκάροντας την πρόσβαση σε νερό, ρεύμα και φάρμακα. Οδηγεί με αυτό τον τρόπο εκατομμύρια ανθρώπους στη λιμοκτονία. Η πρακτική αυτή δεν είναι αποκομμένη από την ευρύτερη στρατηγική του δυτικού ιμπεριαλισμού να χτυπά και να επιχειρεί να εξοντώσει τους λαούς που δεν εξυπηρετούν τα δικά του γεωπολιτικά συμφέροντα όπως συμβαίνει στην Κούβα και στη Βενεζουέλα. Η διαχρονικότητα των επιλογών του ιμπεριαλισμού μας υπενθυμίζει πως οι καιροί αλλάζουν, οι εχθροί μας όχι.

Η 7η Οκτώβρη και η δυναμική ένοπλη αντίσταση έδωσε ξανά ελπίδα σε μια εποχή κινηματικής οπισθοχώρησης (κυρίως στη Δύση) και έκανε τις καρδιές των καταπιεσμένων όλου του κόσμου να χτυπούν δυνατά στη Γάζα. Στην καθημερινότητα του να ζει κανείς στη «μεγαλύτερη φυλακή του κόσμου» και να πεθαίνει εκεί, η εξέγερση γίνεται η μόνη ρεαλιστική επιλογή. Μπροστά στον μονόδρομο της φτώχειας, της πείνας, της εξαθλίωσης, του αποκλεισμού και της εξόντωσής τους, οι Παλαιστίνιοι παίρνουν πέτρες και σφεντόνες, όλμους και πολυβόλα και αγωνίζονται για τη γη, την ελευθερία και την αξιοπρέπειά τους. Η 7η Οκτώβρη 2023 και τα ηρωικά κατορθώματα της ενωμένης παλαιστινιακής αντίστασης συνεχίζουν να αποτελούν *φάρο για τους λαούς όλης της γης.*

Οι εξεγέρσεις δεν είναι ουτοπία: η Γαλλία δείχνει τον δρόμο

Γράφει ο Κωσταντίνος Μ.

Από τα μέσα Σεπτεμβρίου το γαλλικό κράτος έρχεται αντιμέτωπο, για μια ακόμη φορά, με μια εξέγερση με έντονα κοινωνικά και ταξικά χαρακτηριστικά. Πρόκειται για έναν κοινωνικό αναβρασμό με κεντρικό υποκείμενο την ταξικά πληττόμενη νεολαία, που ξεκίνησε από τα προάστια του Παρισιού και εξαπλώνεται σε ολόκληρη την χώρα. Όσο οι κυρίαρχοι μιλάνε για ένα κλίμα απαράδεκτης βίας γίνεται γνωστό ότι στα σχολεία υπάρχουν ελλείψεις τόσο σε καθηγητές, όσο και σε βασικές ανάγκες, όπως το πόσιμο νερό. Οι μαθητές βγαίνουν στους δρόμους και διαδηλώνουν με κάθε μέσο, συμπαρασύροντας μαζί τους ευρύτερα κοινωνικά υποκείμενα, όπως τα σωματεία καθηγητών. Ο κατασταλτικός μηχανισμός αντίθετα οξύνει την επίθεσή του και απαντά με χιλιάδες συλλήψεις και πλαστικές σφαίρες.

Μαθητές, φοιτητές, εκπαιδευτικοί, πυροσβέστες, μετανάστες, νεανικό προλεταριάτο και αλληλέγγυοι, έχουν γίνει όλοι μαζί μια γροθιά που καταφέρνει χτυπήματα ενάντια στη γαλλική κυβέρνηση και στους κατασταλτικούς μηχανισμούς της. Οι εκατοντάδες χιλιάδες εξεγερμένοι Γάλλοι έχουν προχωρήσει σε πάνω από χίλιες καταλήψεις σχολείων και πανεπιστημίων διεκδικώντας μια αξιοπρεπή ζωή, με κύρια μέσα πάλης τις μάσκες, τα μπουκάλια, τα ξύλα, τις παλαιστινιακές σημαίες και στήνουν ανάχωμα μαχόμενοι σώμα με σώμα με τους ένστολους δολοφόνους του κράτους. Τα CRS (τα αντίστοιχα ΜΑΤ) κατ' εντολή της κυβέρνησης Μακρόν επιχειρούν να καταστείλουν τις διαδηλώσεις με εξαιρετικά βίαιο τρόπο. Οι προσαγωγές έχουν ξεπεράσει τις 5.000, ενώ οι τραυματίες ανέρχονται τουλάχιστον στους 500, εκ των οποίων οι περισσότεροι είναι μαθητές που τα CRS έχουν ξυλοκοπήσει ή και πυροβολήσει με πλαστικές σφαίρες. Ενδεικτική είναι η εξοργιστική είδηση που δημοσιεύτηκε, με έναν μαθητή να χάνει το μάτι του από έναν τέτοιο πυροβολισμό. Παρά την άγρια καταστολή οι εξεγερμένοι δεν αποθαρρύνονται και συνεχίζουν τις μαζικές και μαχητικές διαδηλώσεις, δίνοντας ραντεβού στους δρόμους της Γαλλίας.

Βλέπουμε τα ΜΜΕ να έχουν χαρακτηρίσει την εξέγερση ως μαθητική και να αναπαράγουν την εικόνα ότι τα αίτια της είναι η υποστελέχωση, η υποχρηματοδότηση, η έλλειψη δομών ικανών να καλύψουν τις ανάγκες των μαθητών. Στην πραγματικότητα αυτή η ανάλυση είναι λειψή, οι εξεγέρσεις έχουν πάντα βαθύτερες κοινωνικές και οικονομικές αιτίες που τις πυροδοτούν και αποτελούν ουσιαστικά τη λαϊκή έκρηξη που αναζητά μια ευκαιρία για να ξεσπάσει. Στην προκειμένη περίπτωση η αφορμή δόθηκε από τους μαθητές που διεκδικούν αξιοπρεπείς συνθήκες παιδείας, αλλά για να μπορέσουμε να εξηγήσουμε πλήρως την κλίμακα και τη μαζικότητα των διαδηλώσεων πρέπει να λάβουμε υπόψη ένα σύνολο παραγόντων. Η υπερψήφιση του νομοσχεδίου 691 από το γαλλικό κοινοβούλιο μέσα στο καλοκαίρι αποτελεί συνέχεια του νόμου L.435-1 και έχει οξύνει τον κοινωνικό αναβρασμό. Ουσιαστικά αυτό το νομοσχέδιο δίνει στην αστυνομία «άδεια να σκοτώνει», καθώς εισάγει το τεκμήριο νόμιμης άμυνας. Αυτό σημαίνει ότι αν ο νόμος οριστικοποιηθεί ο αστυνομικός που πυροβολεί θεωρείται αυτόματα αθώος και οι πράξεις του ενταγμένες στα πλαίσια του νόμου, ενώ το βάρος της απόδειξης θα πέφτει στα θύματα των πυροβολισμών ή στις οικογένειές τους σε περίπτωση θανατηφόρου πυροβολισμού. Σε ένα κλίμα γενικότερης καταστολής και ασυδοσίας της αστυνομίας, το γαλλικό κράτος δίνει το δικαίωμα, ή πιο σωστά ενθαρρύνει, τους ένστολους δολοφόνους του να ρίχνουν κατά βούληση απαλλάσσοντάς τους από κάθε νομική ευθύνη. Έτσι, τα αιτήματα των μαθητών σε συνδυασμό με αυτό το αισχρό νομοσχέδιο, την ήδη υπάρχουσα καταστολή και σε ένα κλίμα οικονομικής και πολιτικής αστάθειας και αβεβαιότητας, πυροδότησαν την εξέγερση στη Γαλλία από τους ταξικά πληττόμενους που μέσα στην εξαθλίωση της καθημερινότητας πήραν την απόφαση να αγωνιστούν.

Μια Ανοιχτή Επιστολή από την Assata

Κείμενο της Assata που γράφτηκε το 2013.

Μεταφράστηκε από συντρόφισσες της αναρχικής ομάδας "δυσήνιος ίππος"

Ονομάζομαι Assata Shakur, και είμαι μια σκλάβα του 20ού αιώνα που δραπέτευσε. Εξαιτίας της κρατικής δίωξης, δεν μου έμεινε καμία άλλη επιλογή παρά να φύγω, για να ξεφύγω από την πολιτική καταστολή, τον ρατσισμό και τη βία που κυριαρχούν στην πολιτική της κυβέρνησης των ΗΠΑ απέναντι στους έγχρωμους ανθρώπους. Είμαι πρώην πολιτική κρατούμενη και ζω στην εξορία στην Κούβα από το 1984.

Υπήρξα πολιτική ακτιβίστρια σχεδόν σε όλη μου τη ζωή, και παρ' όλο που η κυβέρνηση των ΗΠΑ έκανε ό,τι περνούσε από το χέρι της για να με μετατρέψει σε εγκληματία, δεν είμαι εγκληματίας, ούτε υπήρξα ποτέ. Τη δεκαετία του 1960 συμμετείχα σε διάφορους αγώνες: στο κίνημα μαύρης απελευθέρωσης, στο κίνημα για τα δικαιώματα των φοιτητών και στο κίνημα για τον τερματισμό του πολέμου στο Βιετνάμ. Εντάχθηκα στο κόμμα των Μαύρων Πανθήρων. Μέχρι το 1969 το κόμμα των Μαύρων Πανθήρων είχε γίνει η νούμερο ένα οργάνωση και στόχος του προγράμματος COINTELPRO του FBI. Επειδή οι Μαύροι Πάνθηρες απαιτούσε την πλήρη απελευθέρωση των μαύρων, ο J. Edgar Hoover το αποκάλεσε «τη μεγαλύτερη απειλή για την εσωτερική ασφάλεια της χώρας» και ορκίστηκε να το καταστρέψει, μαζί με τους ηγέτες και τους αγωνιστές του.

Το 1978 η υπόθεσή μου ήταν μία από τις πολλές που τέθηκαν ενώπιον του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών, σε αναφορά που κατέθεσαν η Εθνική επιτροπή Μαύρων Δικηγόρων (National Conference of Black Lawyers), η Εθνική Συμμαχία κατά του Ρατσισμού και της Πολιτικής Καταστολής (National Alliance Against Racist and Political Repression) και η Επιτροπή για την Φυλετική Δικαιοσύνη της Ενωμένης Εκκλησίας του Χριστού (United Church of Christ Commission for Racial Justice) στις οποίες αποκαλύπτονταν η ύπαρξη πολιτικών κρατουμένων στις Ηνωμένες Πολιτείες, η πολιτική τους δίωξη και η σκληρή και απάνθρωπη μεταχείριση που δέχονται στις φυλακές των ΗΠΑ. Σύμφωνα με την έκθεση:

«Το FBI και ειδικότερα το Αστυνομικό Τμήμα της Νέας Υόρκης (NYPD) κατηγόρησαν και απέδωσαν στην Assata Shakur συμμετοχή σε επιθέσεις εναντίον στελεχών των δυνάμεων επιβολής του νόμου και διέδωσαν ευρέως αυτές τις κατηγορίες και ισχυρισμούς ανάμεσα σε αστυνομικές υπηρεσίες και μονάδες. Το FBI και το NYPD επιπλέον την κατηγόρησαν ότι ήταν ηγέτιδα του Μαύρου Απελευθερωτικού Στρατού, την οποία η κυβέρνηση και οι αντίστοιχες υπηρεσίες της περιέγραφαν ως οργάνωση που εμπλέκεται σε πυροβολισμούς εναντίον αστυνομικών. Αυτή η περιγραφή του Μαύρου Απελευθερωτικού Στρατού και η κατηγορία για τη σχέση της Assata Shakur με αυτόν, διαδόθηκαν ευρέως από κυβερνητικούς πράκτορες σε αστυνομικές υπηρεσίες και μονάδες. Ως αποτέλεσμα αυτών των ενεργειών της κυβέρνησης, η κα. Shakur επικηρύχθηκε. Αφίσες σε αστυνομικά τμήματα και τράπεζες την περιέγραφαν ως άτομο που εμπλέκεται σε σοβαρές εγκληματικές δραστηριότητες. Προβλήθηκε έντονα στη λίστα των πιο καταζητούμενων του FBI και για την αστυνομία σε όλα τα επίπεδα έγινε στόχος τύπου «πυροβολήστε μέχρι θανάτου".»

Κατηγορήθηκα ψευδώς σε έξι διαφορετικές «εγκληματικές υποθέσεις» και σε όλες αυτές τις έξι υποθέσεις τελικά αθωώθηκα ή οι κατηγορίες αποσύρθηκαν. Το γεγονός ότι αθωώθηκα ή ότι οι κατηγορίες αποσύρθηκαν, δεν σημαίνει πως έλαβα δικαιοσύνη στα δικαστήρια - σε καμία περίπτωση. Σήμαινε μόνο ότι τα «στοιχεία» που παρουσιάστηκαν εναντίον μου ήταν τόσο σαθρά και ψευδή, ώστε η αθωότητά μου έγινε φανερή. Αυτή η πολιτική δίωξη αποτελούσε αναπόσπαστο μέρος της πολιτικής της κυβέρνησης για την εξάλειψη των πολιτικών της αντιπάλων, φορτώνοντάς τους με ποινικές κατηγορίες και συλλαμβάνοντάς τους, χωρίς κανέναν σεβασμό προς την πραγματική βάση αυτών των κατηγοριών.

Στις 2 Μαΐου 1973, εγώ, ο Zayd Malik Shakur και ο Sundiata Acoli σταματήσαμε στον αυτοκινητόδρομο New Jersey Turnpike, υποτίθεται για ένα «ελαττωματικό πίσω φως». Ο Sundiata Acoli βγήκε από το αυτοκίνητο για να δει γιατί μας σταμάτησαν. Ο Zayd κι εγώ παραμείναμε μέσα στο αυτοκίνητο. Ο πολιτειακός αστυνομικός Harper ήρθε τότε στο αυτοκίνητο, άνοιξε την πόρτα και άρχισε να μας ανακρίνει. Επειδή ήμασταν μαύροι και οδηγούσαμε αυτοκίνητο με πινακίδες του Βερμόντ, ισχυρίστηκε ότι ήταν «καχύποπτος». Τράβηξε το όπλο του, το έστρεψε σε εμάς και μας είπε να σηκώσουμε τα χέρια μας ψηλά, μπροστά μας, εκεί όπου μπορούσε να τα βλέπει. Συμμορφώθηκα, και σε ένα κλάσμα δευτερολέπτου ακούστηκε ένας ήχος από έξω από το αυτοκίνητο, έγινε μια απότομη κίνηση, και πυροβολήθηκα μία φορά ενώ είχα τα χέρια μου σηκωμένα στον αέρα, κι έπειτα ακόμη μία φορά από πίσω. Ο Zayd Malik Shakur σκοτώθηκε αργότερα, ο αστυνομικός Werner Foerster σκοτώθηκε, και παρ' όλο που ο αστυνομικός Harper παραδέχτηκε ότι αυτός πυροβόλησε και σκότωσε τον Zayd Malik Shakur, σύμφωνα με τον νόμο περί ανθρωποκτονίας κακουργηματικής πράξης του New Jersey, κατηγορήθηκα για τη δολοφονία τόσο του Zayd Malik Shakur, που ήταν ο πιο στενός μου φίλος και σύντροφος, όσο και για την δολοφονία του αστυνομικού Foerster. Ποτέ στη ζωή μου δεν ένιωσα τόσο βαθύ πένθος. Ο Zayd είχε ορκιστεί να με προστατεύσει και να με βοηθήσει να φτάσω σε ένα ασφαλές μέρος, και ήταν ξεκάθαρο ότι έχασε τη ζωή του προσπαθώντας να προστατέψει τόσο εμένα και όσο και τον Sundiata. Παρ' όλο που ήταν επίσης άοπλος, και το όπλο που σκότωσε τον αστυνομικό Foerster βρέθηκε κάτω από το πόδι του Zayd, ο Sundiata Acoli, που συνελήφθη αργότερα, κατηγορήθηκε κι αυτός και για τους δύο θανάτους. Ούτε ο Sundiata Acoli ούτε εγώ λάβαμε ποτέ μια δίκαιη δίκη. Και οι δύο μας είχαμε ήδη καταδικαστεί στα μέσα ενημέρωσης πολύ πριν από τις δίκες μας. Σε κανένα μέσο ενημέρωσης δεν επιτράπηκε ποτέ να μας πάρει συνέντευξη, ενώ η αστυνομία του New Jersey και το FBI τροφοδοτούσαν τον Τύπο με ιστορίες σε καθημερινή βάση. Το 1977, καταδικάστηκα από ένα σώμα ενόρκων που αποτελούνταν αποκλειστικά από λευκούς και μου επιβλήθηκε ποινή ισόβιας κάθειρξης συν 33 χρόνια φυλάκισης. Το 1979, φοβούμενη ότι θα με δολοφονούσαν στη φυλακή, και γνωρίζοντας ότι δεν επρόκειτο ποτέ να λάβω δικαιοσύνη, απελευθερώθηκα από τη φυλακή με τη βοήθεια αφοσιωμένων συντρόφων που κατανοούσαν το βάθος των αδικιών στην υπόθεσή μου, και που επίσης φοβόντουσαν εξαιρετικά για τη ζωή μου.

Η έκθεση του 1976 της Επιτροπής Church της Γερουσίας των ΗΠΑ σχετικά με τις επιχειρήσεις πληροφοριών εντός των ΗΠΑ αποκάλυψε ότι: «το FBI έχει προσπαθήσει συγκαλυμμένα να επηρεάσει την αντίληψη του κοινού για πρόσωπα και οργανώσεις, διανέμοντας δυσφημιστικές πληροφορίες στον Τύπο, είτε ανώνυμα είτε μέσω φιλικών επαφών στα μέσα ενημέρωσης». Αυτή η ίδια πολιτική προφανώς εξακολουθεί να ισχύει σε πολύ μεγάλο βαθμό μέχρι σήμερα.

Στις 24 Δεκεμβρίου 1997, η Πολιτεία του New Jersey έδωσε συνέντευξη Τύπου για να ανακοινώσει ότι η Πολιτειακή Αστυνομία του New Jersey είχε γράψει μια επιστολή προς τον Πάπα Ιωάννη Παύλο Β', ζητώντας του να μεσολαβήσει εκ μέρους τους και να βοηθήσει ώστε να εκδοθώ πίσω στις φυλακές του New Jersey. Η Πολιτειακή Αστυνομία του New Jersey αρνήθηκε να δημοσιοποιήσει την επιστολή. Γνωρίζοντας ότι πιθανότατα είχαν διαστρεβλώσει εντελώς τα γεγονότα και ότι προσπάθησαν να παρακινήσουν τον Πάπα να επιτελέσει το έργο του διαβόλου στο όνομα της θρησκείας, αποφάσισα να απευθυνθώ στον Πάπα για να τον ενημερώσω σχετικά με την πραγματικότητα της «δικαιοσύνης» για τους μαύρους ανθρώπους στην Πολιτεία του New Jersey και στις Ηνωμένες Πολιτείες.

Τον Ιανουάριο του 1998, κατά τη διάρκεια της επίσκεψης του Πάπα στην Κούβα, συμφώνησα να δώσω μια συνέντευξη στον δημοσιογράφο του NBC Ralph Penza σχετικά με την επιστολή μου στον Πάπα, τις εμπειρίες μου στο δικαστικό σύστημα του New Jersey, καθώς και τις αλλαγές που έχω παρατηρήσει στις Ηνωμένες Πολιτείες και τη μεταχείριση των Μαύρων τα τελευταία 25 χρόνια. Συμφώνησα να δώσω αυτή τη συνέντευξη επειδή είδα αυτή τη μυστική επιστολή προς τον Πάπα ως μια μοχθηρή, χυδαία, διαφημιστική κίνηση εκ μέρους της Πολιτειακής Αστυνομίας του New Jersey και ως κυνική προσπάθεια χειραγώγησης του Πάπα Ιωάννη Παύλου Β'. Ζω στην Κούβα εδώ και πολλά χρόνια και ήμουν

εντελώς αποστασιοποιημένη από τον σκανδαλοθηρικό, ανέντιμο χαρακτήρα των κατεστημένων μέσων ενημέρωσης σήμερα. Είναι χειρότερος σήμερα απ' ό,τι ήταν πριν από 30 χρόνια. Μετά από χρόνια κατά τα οποία υπήρξα θύμα των «κατεστημένων» μέσων ενημέρωσης, ήταν αφελές εκ μέρους μου να ελπίζω ότι ίσως επιτέλους θα μου δινόταν η ευκαιρία να πω «τη δική μου πλευρά της ιστορίας». Αντί για μια συνέντευξη μαζί μου, αυτό που συνέβη ήταν ένα «σκηνοθετημένο μιντιακό γεγονός» σε τρία μέρη, γεμάτο διαστρεβλώσεις, ανακρίβειες και κατάφωρα ψέματα. Το NBC παραποίησε σκόπιμα τα γεγονότα. Όχι μόνο το NBC ξόδεψε χιλιάδες δολάρια προωθώντας αυτή τη «σειρά αποκλειστικών συνεντεύξεων» στο δίκτυό του, αλλά ξόδεψε επίσης σημαντικά ποσά διαφημίζοντας αυτή την «αποκλειστική συνέντευξη» σε μαύρους ραδιοφωνικούς σταθμούς και καταχωρίζοντας επίσης σχετικές αγγελίες σε τοπικές εφημερίδες.

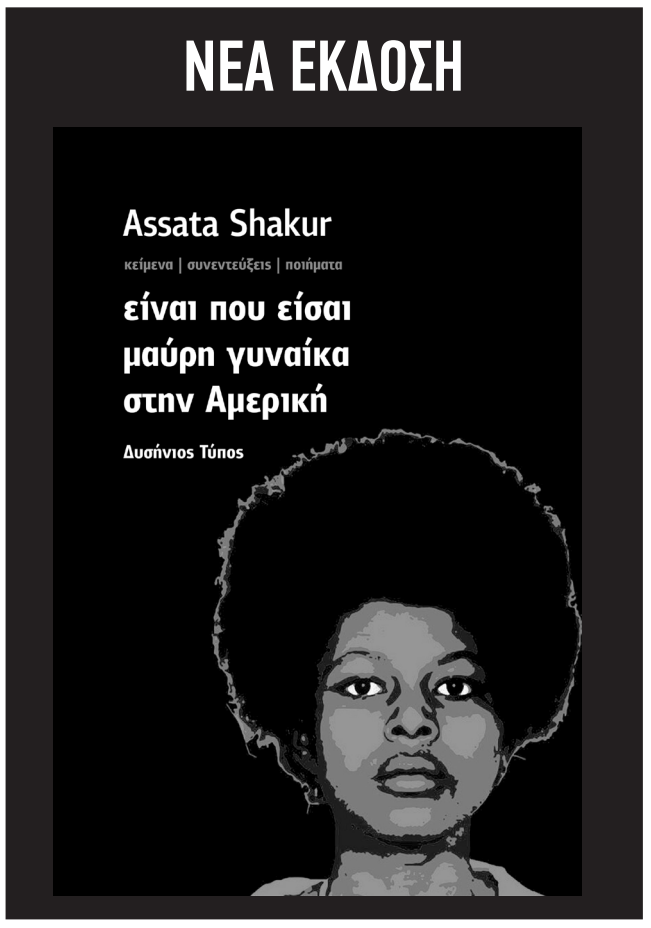
. . .

Όπως οι περισσότεροι φτωχοί και καταπιεσμένοι άνθρωποι στις Ηνωμένες Πολιτείες, δεν έχω φωνή. Οι μαύροι άνθρωποι, οι φτωχοί άνθρωποι στις ΗΠΑ δεν έχουν πραγματική ελευθερία λόγου, δεν έχουν πραγματική ελευθερία έκφρασης και έχουν ελάχιστη ελευθερία Τύπου. Ο μαύρος Τύπος και τα προοδευτικά μέσα ενημέρωσης ιστορικά έπαιξαν έναν ουσιαστικό ρόλο στον αγώνα για κοινωνική δικαιοσύνη. Πρέπει να συνεχίσουμε και να επεκτείνουμε αυτή την παράδοση. Πρέπει να δημιουργήσουμε μέσα ενημέρωσης που να βοηθούν στο να εκπαιδεύονται οι άνθρωποί μας και τα παιδιά μας και όχι να εξοντώνονται τα μυαλά τους. Είμαι μόνο μια γυναίκα. Δεν μου ανήκουν τηλεοπτικοί σταθμοί, ούτε ραδιοφωνικοί σταθμοί, ούτε εφημερίδες. Αλλά νιώθω ότι οι άνθρωποι πρέπει να ενημερώνονται για το τι συμβαίνει και να κατανοούν τη σχέση ανάμεσα στα μέσα ενημέρωσης και στα όργανα καταστολής στην Αμερική. Το μόνο που έχω είναι η φωνή μου, το πνεύμα μου και η θέληση να λέω την αλήθεια. Αλλά ζητώ ειλικρινά από εσάς, που βρίσκεστε στα μαύρα μέσα ενημέρωσης, από εσάς στα προοδευτικά μέσα, από εσάς που πιστεύετε στην αλήθεια και την ελευθερία, να δημοσιεύσετε αυτή τη δήλωση και να ενημερώσετε τον κόσμο για το τι συμβαίνει. Εμείς δεν έχουμε φωνή, γι' αυτό πρέπει να γίνετε εσείς η φωνή όσων δεν έχουν.

Λευτεριά σε όλους τους πολιτικούς κρατούμενους.

Σας στέλνω Αγάπη και Επαναστατικούς Χαιρετισμούς από την Κούβα, ένα από τα μεγαλύτερα, πιο ανθεκτικά και πιο θαρραλέα Palenques (καταυλισμούς Maroon) που έχουν υπάρξει ποτέ πάνω σε αυτόν τον πλανήτη.

Assata Shakur,
Αβάνα, Κούβα
5 Οκτώβρη 2013

Για πόσο ακόμα θα δουλεύουμε για να βγει το ενοίκιο;

Γράφει η Μαρία Μ.

Εδώ και καιρό βλέπαμε και στην Πάτρα -όπως και σε όλη την Ελλάδα- να σημειώνονται αυξήσεις στις τιμές ενοικίασης και αγοράς κατοικίας. Από το 2024 καταγράφεται δραματική αύξηση σε σχέση με τα προηγούμενα έτη σύμφωνα με τα στοιχεία. Μεταξύ 2017 και 2023 τα ενοίκια αυξήθηκαν κατά 55%, ενώ για το 2024 καταγράφεται επιπλέον άνοδος 5%-6%, χωρίς πάντα να υπάρχει ανάλογη ποιοτική αναβάθμιση των ακινήτων. Τα ενοίκια στην Πάτρα, σε βάθος δεκαετίας, έχουν αυξηθεί από 4,6 ευρώ σε 10,5 ευρώ (+128%) το τετραγωνικό μέτρο (pelop.gr, 2025).

Τον τελευταίο χρόνο, όμως, οι τιμές των ακινήτων στην Πάτρα έχουν ξεφύγει από αυτές τις αυξήσεις και έχουν φύγει κατά πολύ από τα βιώσιμα όρια. Τα στοιχεία του Spitogatos για το 2026 δείχνουν ότι η ανοδική πορεία των τιμών συνεχίζεται, με την Αχαΐα να καταγράφει στο πρώτο τρίμηνο ετήσια αύξηση 10,9% στις ζητούμενες τιμές πώλησης κατοικιών, έναντι 7,9% σε πανελλαδικό επίπεδο. Η τάση παραμένει ανοδική και στο δεύτερο τρίμηνο. Η Αχαΐα καταγράφει αύξηση περίπου 7,5% στις ζητούμενες τιμές πώλησης, ενώ στην Πάτρα η μέση τιμή διαμορφώνεται περίπου στα 1.500-1.600 ευρώ ανά τετραγωνικό μέτρο. Ακόμη μεγαλύτερο ενδιαφέρον παρουσιάζει η αγορά ενοικίων. Στην Πάτρα η μέση ζητούμενη τιμή κινείται περίπου στα 8,5-9,5 ευρώ ανά τ.μ. Η πλειοψηφία των ιδιοκτητών, μάλιστα, ζητά τεράστια ενοίκια χωρίς καμία ποιοτική αναβάθμιση των σπιτιών.

Οι δυσθεώρητες αυτές τιμές ενοικίασης και αγοράς στην Πάτρα δεν έσκασαν σαν κεραυνός εν αιθρία. Αντίθετα αποτελούν το αναμενόμενο αποτέλεσμα όσων συμβαίνουν στην πόλη της Πάτρας το τελευταίο διάστημα.

Καθοριστικό παράγοντα για την αγορά αποτελεί πλέον η διεθνής ζήτηση. Σύμφωνα με τα στοιχεία του Spitogatos, οι αναζητήσεις ακινήτων από το εξωτερικό έχουν αυξηθεί κατά 60,3% σε σχέση με το 2020, φτάνοντας το 2026 στο υψηλότερο επίπεδο της τελευταίας εξαετίας. Και είναι και λογικό μιας και, με το πρόγραμμα Golden Visa, υπήκοοι τρίτων χωρών απολαμβάνουν μια σειρά από προνομιακά δικαιώματα, τα οποία ξεπερνούν κατά πολύ την απλή ιδιοκτησία ακινήτου. Χαρακτηριστικό είναι το παράδειγμα των ισραηλινών επενδύσεων σε τεράστια ακίνητα στην Πάτρα για τη μετατροπή τους σε φοιτητικές εστίες αλλά και σε άλλα μικρότερα για τουριστική αξιοποίηση.

Όμως, δεν είναι ο μόνος καθοριστικός παράγοντας της αύξησης των ενοικίων μιας και -όπως ειπώθηκε- είναι ένα ψηφιδωτό πραγμάτων αυτό που έρχεται να μας εμποδίσει την πρόσβαση στην κατοικία.

Η Πάτρα φαίνεται πως διαμορφώνεται με την πρόθεση να γίνει πόλος έλξης (τουριστικός και επενδυτικός), όπως και το σύνολο του Ευρωπαϊκού Νότου. Η είσοδος τουριστών από την Ιταλία, το αναγκαστικό πέρασμά τους από την πόλη για να πάνε στην πρωτεύουσα, η απευθείας σύνδεση με τα νησιά του Ιονίου αλλά και το πλήθος τοποσήμων που μπορούν να αναδείξουν την ίδια την πόλη σε προορισμό με πληθώρα ενδιαφερόντων είναι μερικά μόνο από τα σημεία που ενισχύουν αυτό. Η ολοκλήρωση μεγάλων έργων υποδομής και συνδέσεων σε εξωτερικό και εσωτερικό επίπεδο έρχονται εδώ να κουμπώσουν με τις κυρίαρχες τάσεις που θέλουν τις χώρες του Νότου ως τουριστικά θέρετρα. Σε αυτό, λοιπόν, το πλαίσιο συνηγορεί καθοριστικά και η ραγδαία ανάπτυξη του Airbnb στην Πάτρα. Το Airbnb έρχεται και στην Πάτρα να βάλει το λιθαράκι του στην τουριστικοποίηση της πόλης, στην αύξηση των ενοικίων και στη σταδιακή μετάλλαξη της πόλης και των χρήσεων μιας και οι καταχωρίσεις καταλυμάτων στην πλατφόρμα αυξάνονται ραγδαία διαρκώς.

Αλλά και συνολικά οι σαρωτικές αναπλάσεις στο κέντρο και η μετατροπή του σε έναν πόλο έλξης για τουρίστες και επενδυτές φέρνουν εκ των πραγμάτων αυξήσεις στις τιμές των ακινήτων. Ήδη από τους πρώτους μήνες της ολοκλήρωσης της πεζοδρόμησης της Μαιζώνος άρχισε να παρατηρείται διπλασιασμός στα ενοίκια καταστημάτων και κατοικιών γύρω από αυτήν. Και είναι λογικό μιας και τα ενοίκια διαμορφώνονται από τις ευρύτερες συνθήκες και ένας πεζόδρομος προσελκύει περισσότερους περιπατητές, που έχουν το χρόνο να χαζέψουν τις βιτρίνες και να αγοράσουν, με συνέπεια να αυξάνονται τα έσοδα των επιχειρήσεων που έχουν την έδρα τους σ' αυτόν. Αυτή η «αναβάθμιση», όμως, οξύνει τον ανταγωνισμό και οδηγεί μοιραία στην κατακόρυφη άνοδο της τιμής αγοράς ή ενοικίασης των καταστημάτων.

> Συνολικά, η αναζήτηση αξιοπρεπούς κατοικίας στην Πάτρα έχει γίνει -φανερά πια- αδύνατη. Πλάι μάλιστα στην ακρίβεια που σαρώνει τις ζωές μας, έρχεται να κάνει τη ζωή μας αβίωτη. Ειδικά σε μια πόλη με λίγες θέσεις εργασίας, με χαμηλούς μισθούς που δεν ανταποκρίνονται στο τεράστιο κόστος ζωής όπως αυτό διαμορφώνεται, ο μόνος τρόπος είναι να αγωνιστούμε. Να αγωνιστούμε στις γειτονιές, τις σχολές και τους χώρους δουλειάς, να βάλουμε ανάχωμα στη συνεχή αύξηση του κόστους ζωής και να παλέψουμε για μια ζωή που θα απολαμβάνουμε.